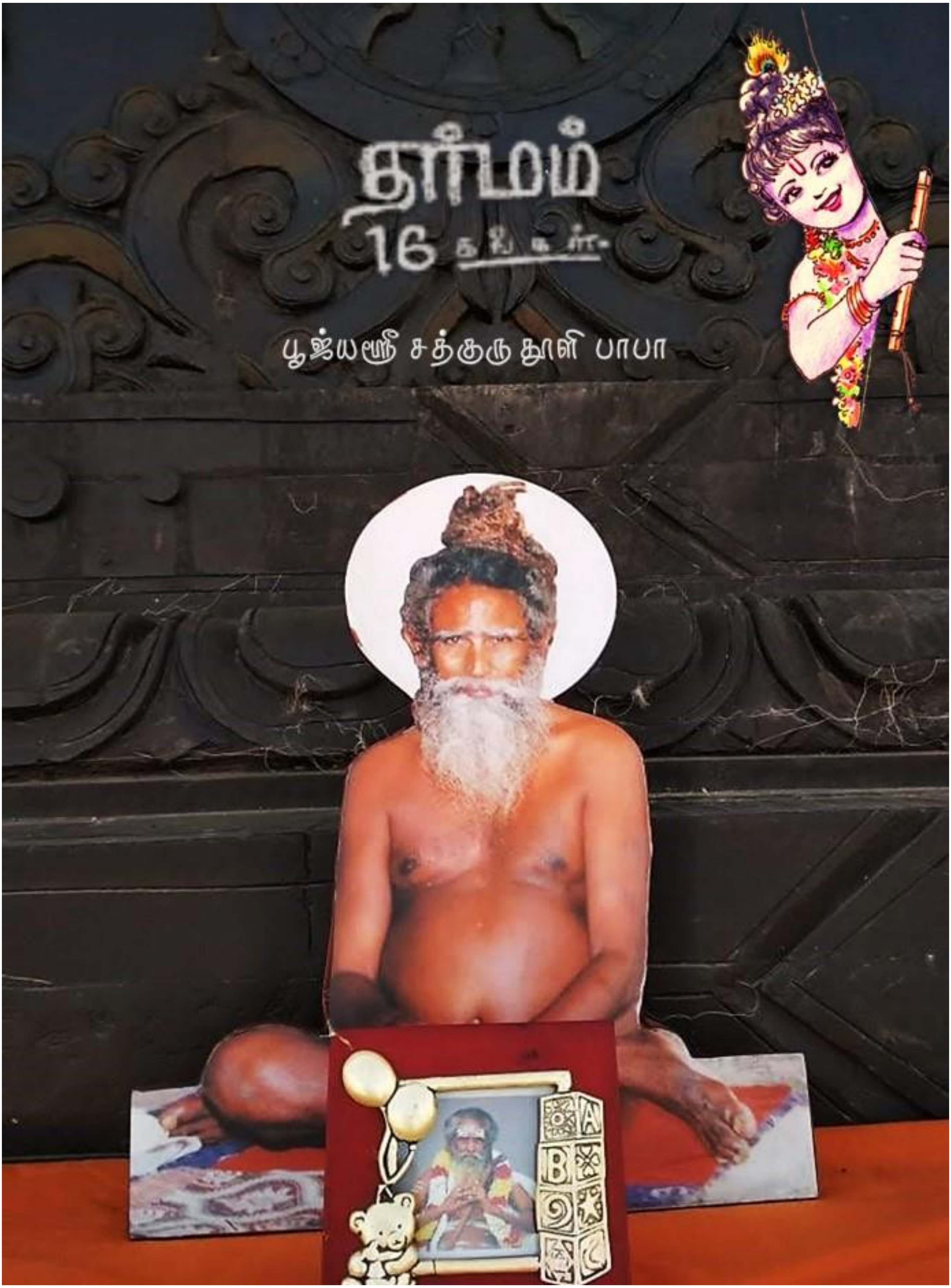
தர்மம்
16 கதைகள்
பூஜ்யஸ்ரீ சத்குரு தூளி பாபா

தர்மம்

16 கதைகள்

பொருளடக்கம்

1. வேண்டத்தக்கதறிவோய் நீ வேண்டியதைத் தருவோய் நீ.	2
2. ஆதி இல்லை. அதனால் அந்தம் இல்லை.	7
3. தோற்றம் இல்லை. ஒடுக்கம் இல்லை.	13
4. தோற்றம் இல்லை. சொந்தம் இல்லை.	17
5. சொந்தம் இல்லை. பந்தம் இல்லை.	21
6. பந்தம் இல்லை. பாசம் இல்லை.	24
7. பாசம் இல்லை. பற்றும் இல்லை.	28
8. பற்று இல்லை. அதனால் வினையும் இல்லை.	31
9. வினையுமில்லை. விளையாட்டும் இல்லை.	34
10. பந்தம் இல்லை. மோக்ஷம் இல்லை.	37
11. மனதுமில்லை. வினையுமில்லை.	41
12. வினையுமில்லை. விதியுமில்லை.	44
13. அம்மா புள்ளை விளையாட்டு போதும் மனமே.	48
14. கணவன் & மனைவி உறவும் புத்திர சந்தானவிருத்தியும்.	51
15. குருநாதர் என்ன செய்கிறார் என்றால்	55
16. மனதின் புலப்பம்.	63

எல்லாம் நீ!

ஸத்தியம் பேசு.

ஸத்திய வாக்கை தர்மம் செய்.

(1)

ஓம்

நாவை அடக்கு.

கருணையோடு இரு.

ஸ்ரீராம், ஜெயராம், ஜெய ஜெயராம், ஓம்!

ஸத்தியம் பேசினால், தர்மம் நிலைபெறும்!

ஸத்குரு திருவடி துணை!

நம்பினோர் கெடுவ தில்லை!

தெய்வம் (நோக்கு) தோன்றாத் துணைவன்

யத் பாவம் தத் பவதி!

அகம் பிரம்மம், ஜெகம் பிரம்மம்,

அ....க...மே....ர்....லீ....லா....ம்!

ஜெகம், பரமும், ஜீவர்களும்;

சிறிதும் .... இல்லை!

அடங்கு. அடக்காதே.. அடங்கு. அடக்காதே.

விதிட கண்டிப்பு & (2)
தண்டிப்பு நிலையில்,
செயல்படும் என்றால்,
அது அறக் கருணை!
நிலையிலும், மறக் கருணை!
நிலையிலும் நடைபெறும்
என அறிக. அறக்கருணை! யென்பது;

(1)

(1) வேண்டாத்தக்கதறிவோம்
(2) வேண்டியதைத்தருவோம்!

(1) ஏதோ ஓர் நாமரூபமுள்ள, ஸ்ரீபகவானிடம்! சர்வார்ப்பணமாக! நம்பிக்கையின் வைராக்கியமாக சரண்புகுந்து விட்டால். போதும். அவன் வசம் மாயா இருப்பதால், உன் வினையையும்! அதை தேடிய மனதையும்; அவ்விரண்டையும், எப்படி, சிக்கல் இல்லாமல், நடத்தி முடிக்க வேண்டுமோ, அதை அம்மாயா அறியும். இப்படி நடத்தி முடிக்க அம்மாயா! விதி! வடிவால் செயல்படும். அவ்விதி கண்டிப்பு/தண்டிப்புடன் கூடிய காவ தேவதைகவும்! கருணையின் வடிவான ஸ்ரீபகவானாகவும்! தாமே செயல்படும்.

உபானை இல்லாமல்,
சுகமாக நடை (3)
பெறுவதாகும். மற்
கருணையென்பது சற்று
உபானையோடு கூடிய
நாகும். ஆனையீபரிதூ ரண
சரணாகதியின்பலத்தால். அவ்விரண்டை
உன் மனதை புரிதீகாவன் வைகுநடைபெறும்.

ஏன் இப்படி இருநிலைகளில், அவ்விதம்
செயல்படுகிறது என்றால்? இங்கு
அறியாமையின் மனம், வினைத்திரையை
போட்டு, ஆத்மாவை மூடிவிடுவதால், அத்
திரை நீக்கத்தின் பொருட்டு, கண்டிப்பு
தண்டிப்பை பயன்படுத்துகிறது எனஅறிக.

குறிப்பு:- உலர்ந்த வஸ்திரத்தில், தூசி
பட்டால், தட்டினால் அத்தூசி ஓடிவிடும்.
ஆனால், ஈர வஸ்திரத்தில், தூசிபட்டால்
ஓடாது சிறிதுகாலத்தில், அது கறையாகவே
மாறிவிடும். அக்கறையை போக்க சற்று
சிரமம் எடுத்து, கறையை போக்குவது போல்
மனக்கறையை (திரையை அகற்ற)
போக்க, சற்று கண்டிப்பு தண்டிப்பு தேவை
யென உணர்க. இது இறைவன் செயலாகும்.
அங்கு கருணையின் பங்கவான் எப்படி

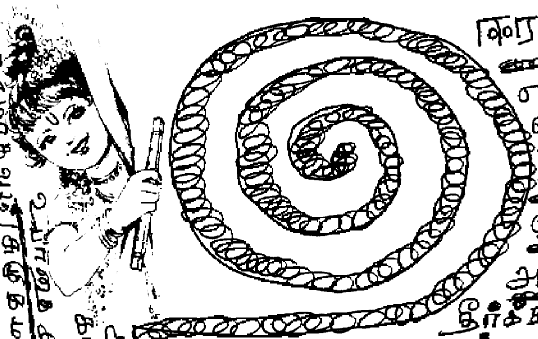

ஸ்ரீ வஸ்திர கலை (4)

எனச் சொல்வது:-
சொந்த பந்த! பாசப்
பற்று! பூர்வ கர்மாவால்!
தொடர்ந்தால், அதை
அனுபவித்துத் தான்
தீர்க்க வேண்டும். தீர்க்க
முடியும். ஆகவே அக்கலையை போக்கத்தான்,
விதியானது, கண்டிப்பு தண்டிப்புடன் செயல்படும்.
செயல் படுகிறான் என்றால்? சர்வார்ப்பண
நிலையில்! ஸ்ரீ பகவானை சரண்புகும் போது,
வினையை விதி நடத்திடவும், அக் கடுமை
கொடுமைகள்! மனதை பாதிக்கா நிலையில்
மாயாவையும்! தூவத்தை ,, ,,
பக்தி & ஞானுபவ நீதிக் கதைகள்! சொல்லி
அறிவின்! சுகானுபவத்தையும் (இறை & குரு
நிலையில்) கொடுப்பான். இப்படி பவ நிலைகளில்
வினையின் சிக்கல், அறுந்து விடாமல், அதி
சாமர்த்தியமாக, செய்பவன் ஸ்ரீ பகவானே ஆகும்.
இதன் உட்கருத்து:- சர்வார்ப்பண நிலையில்,
ஸ்ரீ பகவானை சரண்புகும் போது, உன் வினைகள்
மட்டும்! முடிக்கும் நிலையிலும், நீ ஆசை வசப்பட்டு,
வேறு கர்மாவை தொடர எத்தனித்தாலும், அதை நீ
தொடா வண்ணமே! அது உன்னை தொடரா வண்ணமே!

சர்வார்ப்பணத்தில் (௫)

ஸ்ரீபகவானுடைய ரூபத்தை விட நாமாவுக்கே வலிமை அதிகம் உண்டு. காரணம்:- ஸ்ரீபகவத் ரூபம் பரசொரூப அம்சம். அது செயல்படாது. ஸ்ரீபகவான் நாமம் யோக போக மாயாவின் அம்சம். அது செயல்படக்கூடியதாகும்.

சாமர்த்தியமாக விவேக்கியும் செய்யும் கருணையின் செயலே வேண்டத்தக்கதறிவோய் நீ என்றார்கள்.

வினையின்படி (கொடுப்பதை கொடுப்பாய். எடுப்பதை எடுப்பாய். உடல் உள்ளம் பாதிக்காமலும் செய்வாய்.

(௨) வேண்டியதை தருவோய் நீ என்றால்:- நாம் விரும்பி கேட்பதை எல்லாம் தருவான் என பொருள் கொள்ளவாகாது. இதன் உட்பொருள் என்னவென்றால்? சர்வார்ப்பண நிலையில் நீ ஸ்ரீபகவானை சரணபுகும் போது:- உன் வினையையும் அதை தேடிய மனதையும் அவன் மாயா கருணையுடன் ஏற்றுக்கொள்ளும். அங்கு உன் மனம் அவன் மாயா வசம், ஆனபடியால், உன் ஆசையும் தேவையும் வினை அறிந்து செயல்படும். அதாவது உன் மனதை மயக்கத்தக்க பொருளை கண்டாலும்;

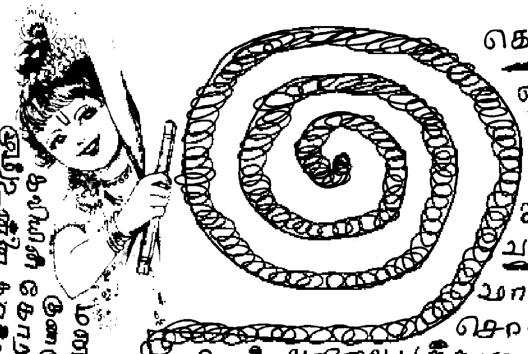

கொடுமை கடுமை!
என சொல்வதே (6)
விவாதம் மனதின்
மயக்கு வார்த்தையாலும்
உன் மனம் சரிவாரு
வணக்கோல் அறிவாக
மாயும் போது, மேலே
சொன்ன குணதோஷங்கள்!
உன் அறிவை பற்ற முடியாது எனவே உணர்வாக

போதுமே! என்ற நிறைவு!
இயல்பாகவே உண்டாகி விடும். சில
சமயங்களில், பழக்க வழக்க! கடும் தோஷ (வெறுப்பு உண்டாகாது)
ங்களில்! உன் மனம்! சிக்கிக் கொண்டாலும்!
(1) உன்னை! விலுக்க வாம் மெலிவது
(2) அப்பொருளை! ,, . ,,
(3) உன்னை இழுத்தவர்களை! ,, . ,,
இதுவும் கண்டிப்பு, தண்டிப்பு என்ற விதியின்!
நிலையிலும்; கருணையின் பரிமாணம்/நிலையிலும்,
நடை பெறவாம். ஆனால் இவ்விரண்டிலும்.
உன்மனம் பாதிக்காவண்ணம் (அறிவில் நிறை
பெறுவதால்) அவன்மாயா அனைத்தவனித்துக்
கொள்ளும். அதாவது கிடைக்கவில்லையே!
நடக்கவில்லையே! இயல (முடிய) வில்லையே!
என்ற இதய தாபம்! உன்னை பாதிக்காது.
இது ஆதிஸ்ரீமஹான்களின்/ஸ்வய அனுபவமாகும்.

காலாதீத பரமும்! (7)
திரிகர்த்தாக்களும்!
ஆதி & அந்தம் இல்லை
யெனச் சொன்னாலும்.
பரம் அகண்டம் ஆகும்.
கர்த்தாக்கள் கண்டம் ஆகும்
ஆனால் அ ள வி ல் தான் கூடுதல்
குறைவே தவிர, இருப்பில் ஒ ன் றே!
எனஉணர்க.

ஆதி இல்லை. அதனை அந்தம் இல்லை.

காலாதீத பரத்தையும்! ஆதி இல்லை! அந்தம் இல்லை! என்றும் சொல்வாம்: அதைப் போலவே திரி கர்த்தாக்களையும் (மட்டும்)! சொல்லவாம். அதாவது பரத்தையும்! கர்த்தாக்களையும்! எப்போது வந்தார்கள் என்றோ, எப்போது மறைந்தார்கள் என்றோ; எண்ணம்! சொல்! செயல் ஆகிய இம் மூன்றாலும்; (வாயாலும்! வாக்காலும்) சொன்னதும் (சொன்னவரும்) கேட்டதும் (கேட்டவரும்) இல்லை யென்ப தே ஸத்தியம். இருக்கிறது என்றும்; இருக்கிறார்கள் என்றும், மட்டும் சொல்லவாம் (எப்படி என்று சொல்ல முடியாது! கூடியாது.) ஆனால் ஆதி ஸ்ரீ மஹான் களுடைய, ஸத்திய அனுபவ வாக்கு! எப்படி வருகிறது என்றால்? காலாதீத பரத்தை! ஓர் அகண்ட சமுத்திரம்! (இது உவமானமேயன்றி உண்மையல்ல)

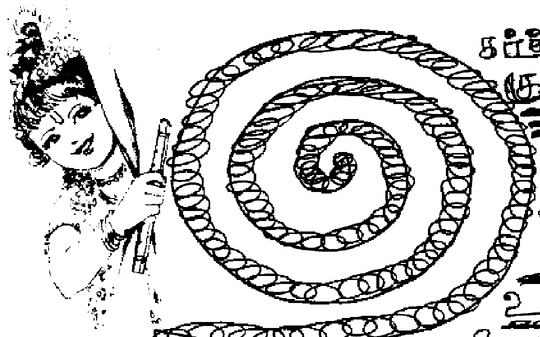

கர்த்தாக்களுக்கு
குடம்! (8)
என்ற கற்பனையும்!
அறிவின் விசித்திர
கற்பனையே யன்றி
உண்மையல்ல வென்பது
ஸத்தியமே. குவளையும் அவ்வாறே தொன்
னவாம். ஆனால் அக்குவளையும் மனம்
வந்த இடத்தில் பேதமே.

என்றும், அதுவே தன்னைத்தானே! ஓர் குட
அளவுள்ள ஐவத்தை!
திரட்டி
பிரித்து/ எழுந்தது! என்றும், அவ்வடி
எழுந்த நிலையில், அதனுக்கு, ஓர் நிழல்!
உண்டாயிற்றென்றும், அப்பரமும்!
அந்நிழலும்! இணைந்ததால், ஓர்
மாபெரும் சக்தி/உருவாயிற்று என்றும், அந்த
ஒப்பற்ற சக்தி/சிவ குவளைகளை!
(ஜீவசரீரங்கள்) உண்டுபண்ணியது என்றும்,
அக்குவளைகள்/(ஞானிகள் பக்தர்கள்)
நம்மை உண்டாக்கிய, அக்குடஜவத்திற்கு!
(பரம் பொருளுக்கு) ஓர் நாமம் கொடுக்க
அறிவு! பூர்வமாக சிந்தித்து ;

குடம் என்ற அறிவான்!

(9)

ஸ்திர கர்ப்பிணியும், லௌகீக நாமரூப நிலையாற் இல்லாததாலும், தெய்வீக பேரானந்த நிலையாம், ஏகவாசம்

அங்கு கர்மாவின் பெருக்கம் இல்லை. தெய்வீக ஸத்திய தர்மத்தொண்டிய ஸத்ய நிலையாகும்.

பிரம்மன் என்றும், நாராயணன்! என்றும், சிவபெருமான் என்றும், ஸங்கல்பம்! செய்ய (பக்தர்கள் அழைக்க)

குறிப்பு :- ஸ்ரீமஹான்களின் அனுபவ வாக்குப் படி (A) அகண்ட சூத்திரம் :- ச தா சி வ ம்!

(B) அதில் எழுந்த முதல் குடஜலம் :- ம ஹே ச ன்!

(C) பின் எழுந்த மூன்று குடஜலம் :- திரிகர்த்தாக்கள்!

(D) திரிகர்த்தாக்களால் மாயாசம்பந்தம் கொண்டு உண்டாக்கப்பட்ட, கு வ ளை க ள் (ஜீவத்தை சேர்த்த குவளை ஜலங்கள்)

ப க் த ர் க ளு ம் & ஞா னி க ளு ம்!

(ஆனால் ஸாமான்யர்கள் இல்லையென்பதே ஸத்தியம். மனமும் இல்லை மனம் படைத்தோரும் இல்லை யென்பதே) ஆவர்.

தனக்குத் தானே! (தான் தானே!) (10)

எழுந்த குடஜலமானது பக்தர்கள், எந்த நாமரூபம் கொடுத்து அழைப்பார்களோ அந்த வடிவமே தாங்கி எழுவ வேண்டுமென்று தானே விரும்பினதாக ஸ்ரீ ஞானிகள் சொல்வர்.

இந்த பக்தர்களும்! ஞானிகளும்! இணைந்து கொடுத்த, நாமாக்கனோ! அக்குடங்களின்! நாமாவாகும் (மஹேஸ்வரன் திரிகர்த்தாக்கள் இக்குவளையை தாங்கி வந்த ஜீவர்களுக்கு! மட்டும்; தோற்றம்! இருப்பு! மாற்றம்! மறைவு! உண்டு என உணரவும். ஆனவே குடம் என பக்தர்களுக்காக, தாங்கிக் கொண்ட ஸ்ரீபகவானுக்கோ! (பஞ்சிகிருதம் பண்ணைப்பட்டதாக ஆறுயும் தோற்றம்! இருப்பு மாற்றம்! மறைவு உந்தாவம்) ஆதி! அந்தம்! இல்லாத தான! (உரு) இருப்பை! மட்டும் உடையதான!

பரப்பிரம்ம சாட்சாத்காரம்! மட்டும் உண்டு! என ஸ்ரீ ஞானிகள் சொல்வர்.

ஆகவேதான் ஞானமடலில்
உச்சவரை! (11)
தொடமுடியாது
என்றும். அப்படித்தான்
ஆக்கிக் கொண்டார்.
என்றும், சொன்னதை
கவனிக்கவும். இருப்பினும்
நியதியால், ஒருமையும்
இயக்க நியதியால் தகிக்கும் அக்கினியின்
ஜோதி வடிவிலும் தன்னை ஆக்கிக் கொண்டு
என ஸ்ரீமஹான்கள் சொல்வர்.
ஓர் ரகஸ்யம்.

குடஜலமும்! குவளை ஜலமும்! காலாதீத பரமே.
குடங்கள்! மஹேசனும்! திரிகர்த்தாக்களும்
குவளைகள்! மனம் படைத்த மனித சரீரம் ஆவர்.
அனைத்து ஜீவசரீரங்களும் ஆகும்.
ஜலம் :- காலாதீத பரம். அதாவது அகண்டப்
பேரொளியின்! அளவுக்கு உட்பட்ட, ஓர் பகுதி
குடங்கள் :- மாயாசம்பந்தம் கொண்ட நியதியால்
அதி சூட்சுமம் & சூட்சுமம்! என ஆகும்.
குவளைகள் :- பஞ்சபூதங்களால்! பஞ்சீகிருதம்
பண்ணப்பட்ட! தூல வடிவங்கள்.
அகண்டப் பேரொளி! என்பது பால்நிலவைப்
போன்று! ஒருமையானது. அதுவே கர்த்தாக்கள்
நியதியில், அமையும் போது, தகிக்கும் அக்கினி
ஜோதி! எனத் தம்மை ஆக்கிக் கொண்டது. அதன் காரணமானது —
ஜீவ ரசிப்பின் நியதியில் பாசப்பசையை உலர்த்தவும்.
ஜீவ அழிப்பின் நியதியில் " எரிக்கவும்
தம்மைத் தாமே ஆக்கிக் கொண்டது என உணர்க.

ஸ்ரீபகவான் நியதியால் வரும் எந்த தெய்வமும் (12)
பக்குவ ஆன்மாக்கள் நம்பிக்கை. அவர்கள் அறிவின் நியதியால் அவர்கள் வேண்டும் உருவில் தோன்றும். தம் காரணத்தை அக்காரியம் முடித்தவுடன் உடனே மறைந்து விடும்.

அ க் கி னி!

திரிகர்த்தாக்களும், மற்றும் விநாயகன்! முருகன்! ராமன்! கிருஷ்ணன்! ஆகிய தெய்வங்கள்! காலாதீத அகண்டப் பேரொளியின் அம்சமே ஆவர். அவர்கள் இயக்க! நிலைக்காத மாயா சம்பந்தம் கொண்டு. ஜோதி! சொரூப அக்கினியாக தம்மை ஆக்கிக் கொண்டார்கள் என, ஸ்ரீமஹான்கள் சொல்வர். அதன் காரணம்:- ஸ்ரீபகவான் நியதியால்/பக்தியால் வினைகளை உவர்த்தவும், ஞான நியதியால் சத்குரு ஆக இருந்து கொண்டு, ஸ்ரீபகவானின் துணைகொண்டு வெண்ஸ்/சக்தியால், உவர்த்த வினைகளை, எரிக்க முடியும் என்றும், அது கருணையால் நியதியால் அது ஆக்கிக் கொண்டு மேலும் அக்கினிதான், அப்போதைக்கப்போது தோன்றி மறையக் கூடியதாகும். ஆகவேதான் உற்சவம் (ஸ்ரீபகவானின்) தொடர் அனுஷ்டிப்பினை உணரவும்.

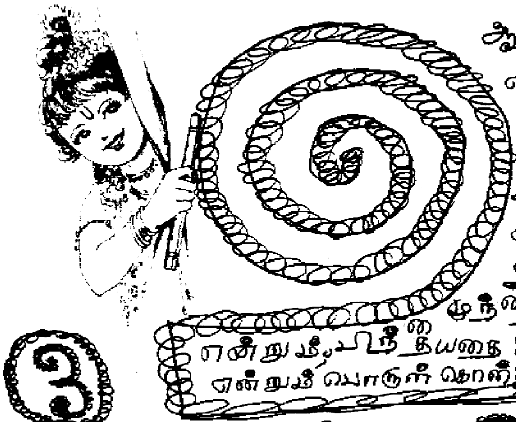

ஆதி இல்லை! அந்தம் இல்லை!
என்பதும், தோற்றம் இல்லை.
ஒடுக்கம் இல்லை. (13)
எனச் சொல்வதின் உள்
கருத்தாவது!
முந்தையனது அகண்டப் பேரொளி
என்றும், பிந்தியதை நர்த்தாக்கர்!
என்றும் பொருள் கொள்க.

தோற்றம் இல்லை. ஒடுக்கம் இல்லை.

ஆதி இல்லையென்பதும்! அந்தம் இல்லையென்பதும்!
தோற்றம் இல்லை! ஒடுக்கம் இல்லையென்பதும்!
ஓர் நிலையில் பொருந்தும். இதற்கு மற்றோர்
விளக்கமும் உண்டு என்பர், ஆதி ஸ்ரீமஹான்கள்.
அதுஎன்னவெனில்?

ஓர் ஒப்பு! உவமை! அற்ற தேகாவா தீதபரம் ஆகும்;
சமுத்திரம்! பாலைவன மண்! என்பதெல்லாம்,
துணியே! எப்பிரயோஜனமும்!
அற்ற ஒன்றுஎன்பதால், அவ்விரண்டையும்!
மஹாகாரணமான! அந்த ஒன்றுக்கு!
காரணநிலையில்! உவமானம் கொடுத்தார்கள்;
ஸ்ரீமஹான்கள்! என உணர வேண்டும்.
அப்படியானால், அந்த காவாதீத பரசொரூபத்திற்கு,

ஆவை
அவ்விரண்டுமே
தோற்றமும் ஒடுக்கமும் இல்
லாத இருப்பை மட்டும் உடையதாகவே

பூர்ந்தையது (14)
இருப்பை
மட்டும் உடையது என
உணர்க. பிந்தையது
கர்த்தாக்கள்/ தோற்றம்
இருப்பும்! உடையதாக அனுபவம் பெறுக.

எதை பொருந்தீநிலை யென்பது என்றால்?
ஸ்ரீமஹான்கள்! கூறும் ஒ ரே உ ண் மை!
உ வ மை! அகண்டப்பேரொளி! யின் ஒளி!
அனந்த கோடி சூரியன்களும்! ஓர் மின்மினிப்பூச்சியின்
ஒளியை ஒக்கும். பால்நிலவின் கு ளி ர் ச் சி போன்றது.
அதுக்கு ஈடு! இணை! உவமை! எதுவும் இல்லவே
இல்லை யென்பதே, ஸத்தியம்! ஸத்தியம்!! ஸத்தியம்!!!

இப்படிப்பட்ட மஹத்தான மஹத்துக்கு,
அன்னியமாய்! எ து வு ம்! எ வ ரு ம்!!
இல்லை யென்பதே ஸத்தியம்.
இப்படிப்பட்ட, தா ன் தா னா ய்! த னி த் த
ஒன்று! இருக்கிறது என சொல்வாரும் இல்லை.
அதை இருக்கிறது என ஏற்றுக்கொள்வாரும் இல்லை.

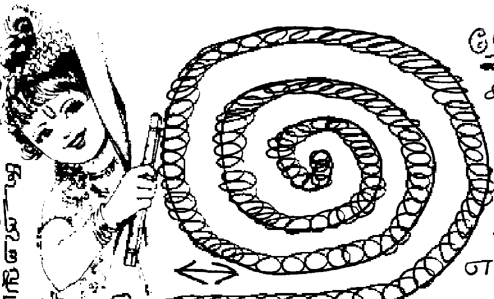

தோற்றம் & இருப்பு என
இருவகைப் பகுதி (16)
சாட்சி ரூபம்.
தோற்றம் இல்லாமல்
இருப்பை பெற முடியாது
என, இரண்டாம் இடமே!

அகண்டப் பேரொளி! என்றறியாய்,
காணும் நீயே தவிர்த்து இருப்பை மட்டும் [illegible] பெறுகிறது என உணர்க.

ஆறு ஏழு? பிரம்மமான அந்த சமுத்திரத்தில் தோன்றிய உப்பைப் போல் தோன்றி இருப்பும் மறைந்து
நாமரூப! ஜகஜீவ! ஈஸ்வராதிகள் தோன்றி மறைவது.

அந்த ஒன்றிலிருந்து, தோன்றியதுகள்.

அந்த ஒன்றிலேயே, ஒடுங்கிவிட்டதுகள்.

ஆனால் அந்த ஒன்று தோன்றவும்! ஒடுங்கவும் இல்லை.
எப்படி என்கிறீர்?

சமுத்திரத்தில் உப்பு | எப்படி
மறைந்திருக்கிறதோ? அந்த சமுத்திரமே! அதை
எப்படி வெளிக் காட்டவில்லையோ? எப்படி
வெளிக் காட்ட இயலாதோ? (அந்நிலையாகும்) இதன் உதாரணம்:
இரண்டென்றும்! இரண்டும் ஒன்றென்றும்!
ஒன்றென்றும் இல்லையென்றும்.
என்றறியவும்.

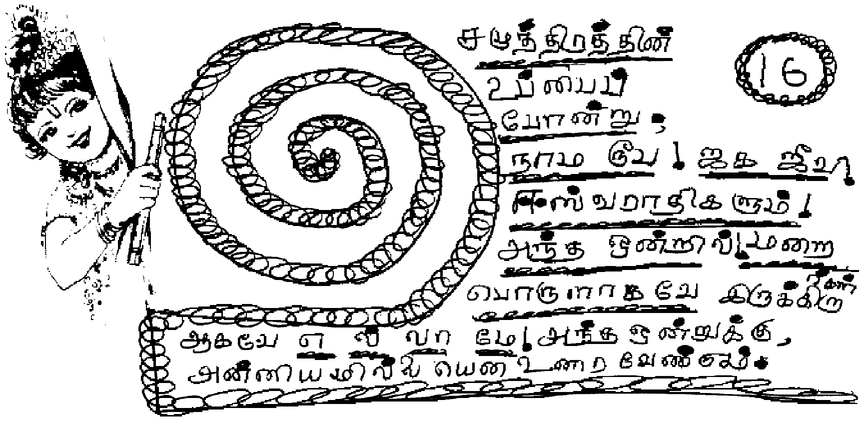

(1) சமுத்திரமும்! உப்பும்! ஆக இரண்டும்!

(2) இரண்டாக வந்த நிலையில் இரண்டும் ஒன்றே.

(உப்பு)

(3) அது காணும் (மண்) நிலையல்ல.

(உப்பு) அது உணரும் (அறிவு) (சுவை) நிலையாகும்.

அவ்வுணர்வும்! அதுவே நாம்! நாமே அது!

என ஸ்வய அனுபவம்! இயல்பாகி விட்டால்?

உ ணர் வு தெ ரி ய லை யே!

என்பதாகி விடவாம். இது ஸத்தியமே.

ஆகவேதான், தோற்றமும்! ஒடுக்கமும்! இல்லை,

என்றார்கள் ஆதி ஞானிகள்.

குறிப்பு:- உண்டு என்பது, ம னோ நிலை.

தான்தானாக இருப்பதால்;

இல்லை என்பது அ றி வு நிலை.

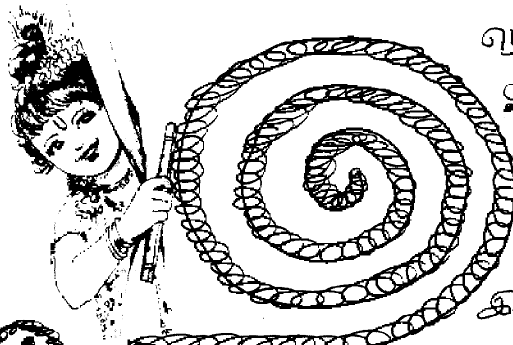

தெய்வீக நிலையில் அறிவாக இருப்பதாலும்; சாட்சி! பாவனையானதாலும்; ஸத்வ குண சொரூபமான, ஏக குணமாக இருப்பதாலும்; புண்ணிய (17)

(4) பாவம், மேவிடாமல், ஸத்திய தர்மம்! அரவணைத்துக் கொள்கிறது எனஅறிக.

தோற்றம் இல்லை அந்தம் இல்லை.

முன் கூறிய மூன்றும், பரநிலையாகும். இனிவருவது, தெய்வீகமும்! லௌகீகமும்! இணைந்து வருவதாகும். ஏன் என்றால் அங்கு லௌகீகத்திற்கு, புண்ணியபாவம்! இணைவதாகும். தெய்வீகத்திற்கு ஸத்தியதர்மம்! ".

புண்ணியபாவத்தில், பாவத்தின் தோஷகுணங்கள் நாசமானால், புண்ணியம் மேவிடும். அப்புண்ணியம் மேவோங்கும் போது; தெய்வீகம்! தாமே தம்மோடு இணைந்து பிணைத்துக் கொள்ளும். அங்கு தெய்வீகம் இணைவதால், நடைபெறும் கர்மாவும்! பக்தியும்! காமியம் மறைந்து நிஷ்காமியமாக வடிவெடுக்கும்.

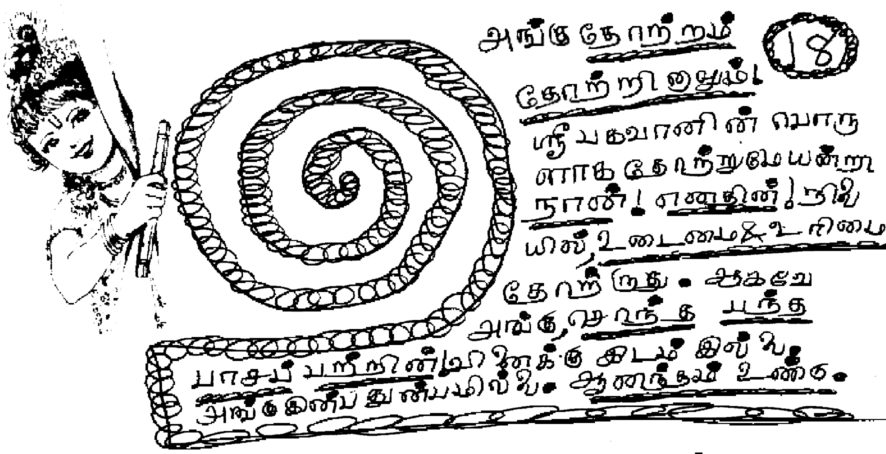

அங்கு தோற்றம் (18)
தோற்றினும்!
ஸ்ரீ பகவானின் பொரு
ளாக தோற்றுமென்றா
நான்! எனதின்! நிலை
யில், உடைமை & உரிமை!
தோற்றது. ஆகவே
அங்கு, சொந்த பந்த
பாசம் பற்றின்மைக்கு இடம் இல்லை.
அங்கு இன்ப துன்பமில்லை. ஆனந்தம் உண்டு.

அந்த நிஷ்காமியம், அப்புண்ணியத்தை,
த ர் ம மா க! மாற்றிவிடும். அத்தர்மம்!
பவன் தரும் நிலையில், வரும் வாக்கு எங்கும்!
எந்நிலையிலும், ஸ த் தி ய மா க!
பிரகாசிக்கும்.
ஸத்திய தர்மத்தோடு கூடிய தெய்வீகம்!
ப ர மா ர் த் தீ க த் தி ல்!
இணைத்து, ஜீ வ ன் மு க் தி க் கு! வழி!
வகுத்துக் கொடுக்கும் என ஸ்ரீ மஹான்கள்
சொல்வர்.
இனி தோற்றம் இல்லை! சொந்தம் இல்லை! என்ற
வாக்கியத்தின், விளக்கம் காண்க.
தோற்றம், என்பது, பஞ்சபூதங்களில், மண்ணும்!
ஜலமுமே! தோற்றும் நிலையாகும். ஆனால் அக்கினியும்!
தோற்றும் நிலையில் இருந்தாலும், அவ்வக்கினி!

தோற்றம் இல்லை. சொந்தம் இல்லை

அக்கினி என்பது (19)
ஒன்றுடன் ஒன்று
உராய்வதனாலும்.
உவர்ந்த வஸ்துவை,
எரித்து சாம்பலாக்கி,
அவ்வஸ்துவின் நாம
ரூபத்தை அழிக்கும்!
நியக்கு தோற்றம் படுவது
றையும்; தேவ தெய்வங்களை அக்கினிக்கு ஒப்பிட்டு
சொல்வதையும் அக்கினி தோற்றம் உண்டு
என சொல்ல இயலாது

நி ர ந் த ர ம்! அல்ல. அது அய்யோ
தைக் கப்போது, தோன்றி மறைவதாகும்.
மேலும் அ து தெய்வீகத்தோடு பிணைக்கப்படுகிறது.
(திட)
ஜடமாகவும்! திராவகமாகவும்) தோற்றுவது
மண்ணும்! ஜலமுமேயாகும். இவ்விரண்டும்!
தெய்வீக அம்சம் பொருந்தியதாகும். அதாவது
(மண் ணா) பூமிமாதா! என்றும், (ஜலத்தை) கங்கா மாதா! என்றும்,
ஸ்ரீமஹான்கள் சொல்வர். இவை இரண்டையும்,
(அதன் மகன்)
இந்த மாயாவும்! மனமும்! இணைந்த நிலையில்,
அனைத்து நாம ரூப ஜீவ சொரூபங்களையும்!
தாவர வர்க்கங்களையும்! ம னோ எ ண் ண
கு ண தோ ஷ ங் க ளா ல்!
பின்ன விடச் செய்து, பாத்திர பாண்டங்கள்!
பண்டபதார்த்தங்கள்! (உறவு சுற்றம் நட்பு என)

மாயாவின் இயற்கையான!
தோற்றங்களை!
காணும் நிலையில்,
தோஷ குணங்கள்!
உண்டாகவில்லை. அவை
களுக்கு நாமம் (பெயர்) கொடுத்து
உரிமை (கொண்டாடும் போதுதான்,
உடைமை உரிமை) தோஷ குணங்களும்! பிணையும் பெருகியது.

௨0

அநேக விதத் தோற்றங்களை!
மனோமய சிருஷ்டியினால் உண்டு பண்ணி
(ஆசை தேவை! தேவை ஆசையென)
சொந்தம் என்ற நிலையில், உரிமை & உடைமை!
பாராட்டி பந்தத்தில்! சிக்கிக் கொண்டது, (கர்ம மனம்) ஏனைய உணர்க.
இத் தோற்றம்! இயற்கையாக இருக்கும் நிலையில்
சொந்தம் கொண்டாட முடியாது! இயலாது!
அதனை உ..........பா..........தை! இல்லை.
அத் தோற்றம், மனோமய கற்பனையால், பலவந்தமாக! செயற்கையாக மாற்றப்படும் போது,
இன்ப வேதனை! மயக்கத்தில் அம்மனம் விழுந்த தன்மையால், உடைமை & உரிமை பாராட்டி!
புண்ணிய பாவங்களை! சேர்த்துக் கொண்டு
ஜனன மரணம்! சுழற்சியில் விழுந்து விடுகிறது.

சொந்தம்! (21)

என்பது ஓர் தொற்று நோய்! ஆகும். அதனால் தோன்றிய பந்தம்! என்பது அவ்வியாதியின் அவஸ்தை! ஆகும். அதன் கரும பரிணாமம்! தேவை & ஆசை! ஆசை & தேவை! ஆகும்.

5 சொந்தம் இல்லை. பந்தம் இல்லை.

ஏதேனும் ஓர் தோற்றம் உண்டானால், அதை இந்த மனமானது, தேவையையும் ஆசையையும்! விரித்துக்கொண்டு ஓர் உருவத்தை உண்டுபண்ணி, அதற்கு ஓர் பெயரைக் கொடுத்து (நாமரூபமாக்கி) நான்! எனது! என உரிமையும்! உடைமையும்! பாராட்டும் போது, அது சொந்தம்! கொண்டாடும் நிலை உண்டாகிறது. இதை வாக்கிய விளக்கமாக சொல்லும் போது, உடைமையால்! சொந்தமும்! உரிமையால்! பந்தமும்! உண்டானது என ஞானிகள் சொல்வர். இந்த உடைமையும்! உரிமையும்! கொண்டாடுவது தேவையா? எனக் கேட்டால் (சொந்தபந்தம் தேவையானது உணர்ந்தால்) கனவில்! காணும்! பொருள்களுக்கு உடைமை & உரிமை! பாராட்டுவது எப்படி வியர்த்தமோ, அப்படியே ஆகும், என உணர்க.

இப்போது காண்பது (22)
அடுத்த நொடி
நிமிஷங்களில் மாறும்
பின் மறையும். அப்படி
மறைந்த புதிய
தோற்றம் எடுக்கும்.
இப்படி காணும் நிலையில்,
நாம் உடைமையும்! உரி
மையும்! கொண்டாட இடமே இல்லை.
அம்மாற்றத்தால் ஏமாற்றமே! மிஞ்சும்.

இதை அறிவு ஊன்றி சிந்திக்கவும்.

(1) தோற்றம்! இருப்பு! மாற்றம்! மறைவு!
என்ற நான்கு நிலையோடு கூடியதே காணும்
அனைத்து வஸ்துக்களும். ஆகவே உடைமை! உரிமை
கொண்டாட இடம் இல்லை.

(2) நேற்று! இன்று! நாளை! என காலங்களை
வைத்து கணக்குப் பார்த்தால், மாறிவரும்
ஜீவர்களும்! மாறிவரும் பொருள்களும்!
பொருந்தாததால், உடைமை உரிமை! கொண்டாட
இடம் இல்லை.

(3) உன் வினையும்! அடுத்தவன் வினையும்!
உனக்கு தெரியாது. உங்கள் இருவரின் வினை
யின்படியும், எப்பொருள்? எங்கே?
எப்படி? கூடுமோ? அகலுமோ? அதுவும் தெரியாது.
ஆகவே உடைமை! உரிமை! கொண்டாட இடமில்லை.

(4) கருவறையில் புகும்போது, இறை சந்நிதியில்!
அறிவின் நிலையில்! இதுதான் வேண்டும்.

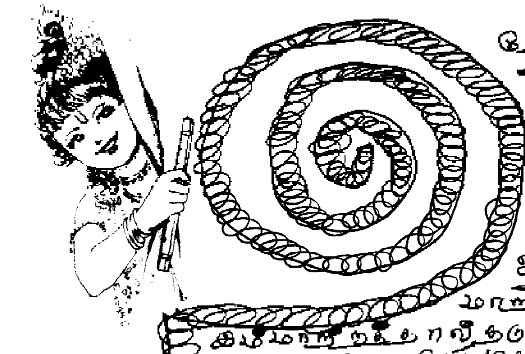

நேற்று உள்ளது (23)
இன்று இல்லை.
இன்று உள்ளது நாளை
இல்லை. யாருக்கு யாரோ
என காரணத்தை
ஜீவ கோடிகளும்!
மாறி விடுகின்றன. ஆகவே
இம்மாற்றத்தால் தடுமாற்றமே. அதனால்
உடைமை உரிமை கொண்டாட இடம் இல்லை.

இதை அனுபவிப்போம் என கேட்டு
வந்தநீ! இன்று உன் மன சபலத்தால்,
(தடுமாற்றத்தால்) மற்றவனைக் கண்டு (மற்றொன்று! முழு நீ
கவனத்தால்) இது வேண்டும் என, ஆசைபட்டு,
அவஸ்தைப்படுத்தும்
உடைமை! உரிமை! கொண்டாட இடமில்லை.

(5) நாம ரூப எந்த வஸ்து வானாலும். அது
(அழகை) மண்மயமே! வெளி மயக்கை! கண்டு
(விளக்கை பதம் என மயங்கி அதில் விழுந்து
கருகும் ஈசல் பூச்சி போல) சொந்த (ஏனெனில்) நியதியில்.
உடைமை! உரிமை! கொண்டாட இடம் இல்லை
என அறிக.
இச் சொந்தத்தால்! பந்தம்! என்ற
மரண விலங்கு! உன்னைக்
கொல்கிறது. ஆகவே அதி அதி கவனமாயிரு.

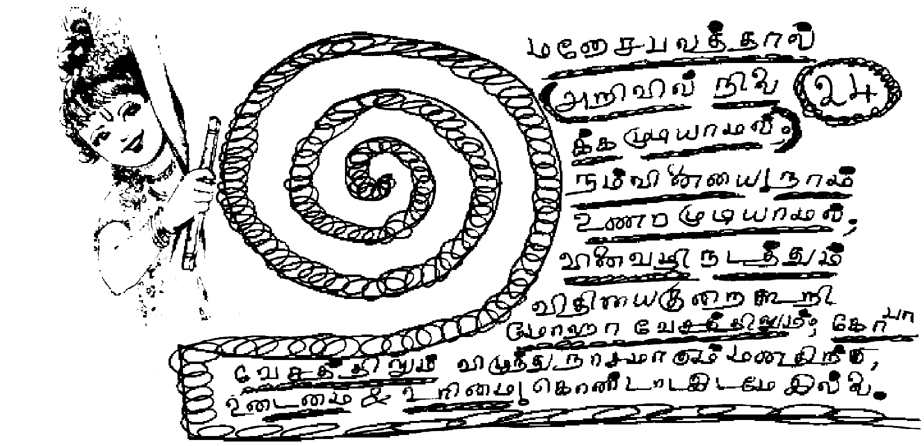

நாம ரூப, எந்த பொருளையும்! அ வ ன் நா மா வை, சொல்லி, ஏ கு! தொ டு, தொடு, வா ங் கு! அங்கு சொந்தமும், இல்லை. பந்தமும், இல்லை.

பந்தம் இல்லை. பாசம் இல்லை.

இந்த பந்தம் என்பது, மற்றோர் நிலையில், உறவு, சுற்றம், நட்பு, எனப்பிரிக்கிறது.

உறவு :- அம்மா, அப்பா, கணவன், மனைவி, குழந்தை, யென ஐந்தாகும்.

சுற்றம் :- அண்ணா தம்பி! அக்கா தங்கை, மாமன் மைத்துனன், என இன்னும், அநேக பா ச ப் பி ணை ப் பை, சுற்றிவளைக்கும்.

பந்தம் இல்லை. பாசம் இல்லை

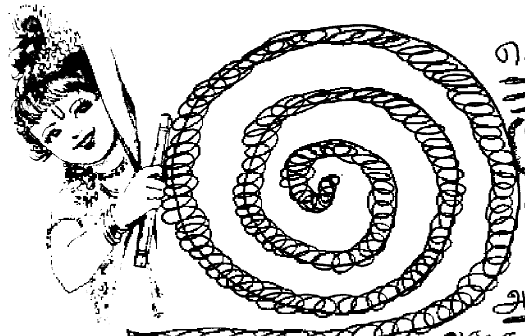

சொந்தம் என்பது 25

எ ன து

ஆசையின் படுகுழி ஆகும்.

வினையின் பின்னலாகும்.

அஞ்ஞானம், என்ற அறியாமையின் முதல் படியாகும். மோகாவேசமாகும். கோபாவேசமும் ஆகும். (உண்டு பண்ணும்)

நட்பு:- பழக்க, அழக்க, (பேச்சு) (செய்கை) தோ ழ கு ண ங் க ளா ல், பின்னிப் பிணைவதாகும்.

இவைகளை தனித்தனியாக சொல்வது என்றால், காலம் விரயமாகும். அது தேவையுமில்லை.

(குழந்தை வத்தியில், முன்வத்தி, பின்வத்தி, என்ற பேதம் காணத் தேவையில்லை)

(அண்ணன் தம்பி, அக்கா தங்கை, இவர்களை மட்டும் உ ற வு வகையில் சேர்ப்பதுண்டு. அதற்கு தேவையில்லை)

பந்தம்:- ஒ ட் டு, உ ற வு, பின்னிப்பிணைப்பு.

பாசம்:- சொல்வாலும், செயலாலும், வினை மேலும் மேலும், மேலும் மேலும், மேலும் மேலும், பெருகச்செய்து, பட்டுப்பூச்சியைப் போன்று, தன்னைத் தானே, பாசம் என்ற கயிறால், பிணைப்பதாகும்.

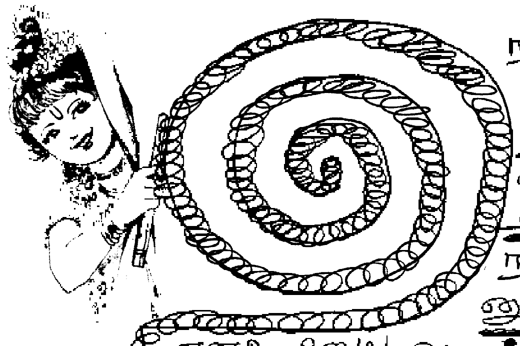

நாமரூப! எந்த பொருளையும்! எனது! எனப் பற்று வைப்பதும் பந்தமே! உறவு! சுற்றம்! நட்பு! இவைகளை என்னுடையவர்கள் என உரிமை! கொண்டாடுவதும் பந்தமே. அங்கு இவர்களிடம் உடைமை கொண்டாடாமல்

26

ஒட்டு மொத்தமாக, (உறவு சுற்றம் நட்பு! ஆகிய இம்மூன்றும்) வினை! பரிமாற்றம்! பண்ண வந்த! பண்ணிக் கொண்ட! புண்ணியபாவத்தை அனுபவிக்க வந்த ஜீவ! கூட்டமேயன்றி வேறொன்றுமில்லை.

குறிப்பு:- ஆன்மாவை மனத்திரையால் மூடி! ஜீவவேஷம்! போடப்பட்டிருக்கிறது. இதுமனதின் காரியமே. (பந்தத்தால் பாசமே தவிர பாசத்தால் பந்தமில்லை.) இப்பந்தமும்! அதனால் பிணையும் பாசமும், எப்படி பிணைகிறது என்றால்? சொல்! செயல்! சொல் 1 அதாவது வீண் வாக்கு காயம்! ஆகும்.

ஸ்ரீபகவான் பரம் சம்பந்தவாக்கு வராமல், வேறு எந்த வாக்கு வந்தாலும், அது வீண் வாக்கே. ஆனால் இறை குரு உணர்வோடு (சேர்வார்ப்பணநிலையில்) வரும் வாக்கு! வினையழிக்கும் ஆகிய வினை தொடராது. வாக்கே வாழ்க்கை! வாக்கை குறைப்பதே சாதனை!

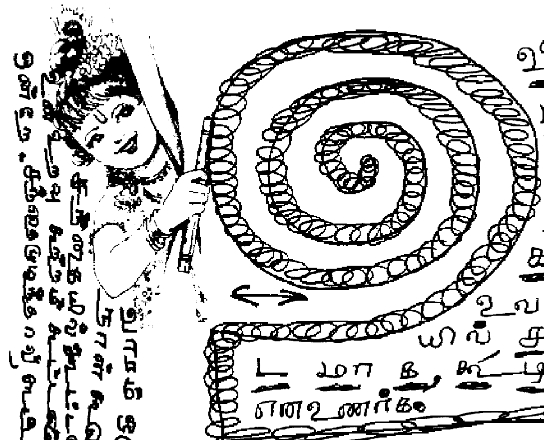

வினை, (27)
பரிமாற்
றம், செய்ய வந்த
வினைப்பதுமை
கள், அப்பதுமைகள்,
உலகம் என்ற ஓர் மேடை
யில் சந்தைக் கூட்
டமாக, கட்டி இருக்கிறார்கள்.
என உணர்க.

செயல் :- போக்குவரவு, கொடுக்கல் வாங்கல்,
இவ்விரண்டும், அதி சிரத்தையாக, அதிக
கவனமாக, எந்த வினையும் விழிப்புணர்வோடு,
சர்வார்ப்பண நிலையில், செயல்பட்டால்.

போக்குவரவும், கொடுக்கல் வாங்கலும்,
வினை, அறுந்து மனம், செயல்படும்.
மனதை, ,, விதி, ,, .
அம்மனதையும், அவ்விதியையும், ஸ்ரீபகவானின்
மாயா, கண்காணித்து ஒழுங்காக செயலாற்றும்.
இதனால் மன அழுத்தம், குறையும்.
துன்பம், துயரம், கஷ்டம், கவலை, சந்தேகம்,
கலக்க பயம், படிப்படியாக, படிப்படியாக, நீங்கும்.
உன் உண்மையான சர்வார்ப்பணத்தால்,
பந்தத்தால், தோன்றும் பாசப் பிணைப்பின்,
கால் விலங்கு, பொடிப் பொடியாகும்.
இது சத்தியம்.

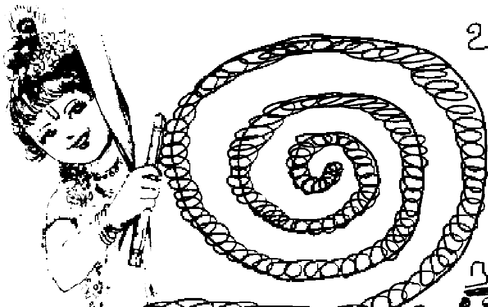

28

உன்னிடம் பணம்! பதவி! புகழ்! அந்தஸ்து! கௌரவம்! கீர்த்தி! என்ற வறட்டு கௌரவம்! இருக்குமென்று உன்னை நாடி ஜே! ஜே!! ஜே!!! போடுவர். அது முக்கியமும் தீர்ந்தவுடன்! சேய்! சேய்! சேய்! சேய்போட்டு முடிப்பர்.

7

பாசம் இல்லை! பற்றும் இல்லை.

பாசம் என்பது நாம் ரூப பா ச ப் பி ணை ப் பி ல்! இணைவதாகும்.

பற்று என்பது, அப்பாசப் பிணைப்பிறவி வி னை த் தொ ட ர்! இணைவதாகும்.

பாசத்தை ப சை! என்றும், ஈ ர வ ஸ்தி ர ம்! என்றும், வினைத் தொடரை! அதில் ஓட்டும் தா ஸி என்றும், அது அகற்றப் படாமல், காலம் தாழ்த்தினால், கு றை! நீங்காத அழுக்கு பிடித்துக்கொ ள்ளும் என்றும் அதனால் இன்ப துன்ப பளு மேலும் மேலும் ஏறும்! என்றும், அதனால் ஈன ஜன்மமும்! ஜனன மரணமும்! தொடரும் என்றும், ரிஷி ஞானிகள் சொல்வர்.

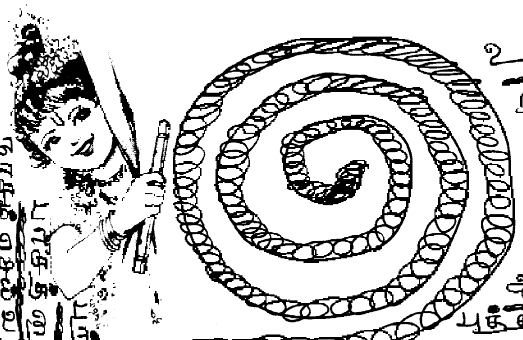

உணர்ந்த பக்தி (29)
நியாயம்:
ஸ்வய அனுபவ ஞான
நியாயம். ஸ்ரீமஹான்
கள் சொல் வதாவது:-
ஒரு தம்பதியினருக்கு
ஆணோ! பெண்ணோ!
புத்திர பாக்கியம்! இல்லை
என்றும் சந்தேகம்! சந்தவம்! காணிக்கம்
கவக்க பயம் வேண்டாம் என்பர்: காரணம்:

பற்றையும்
பாசத்தையும்
நாசம் செய்வது
சர்வார்ப்பணம்/ என்ற சரணாகதி ஒன்றே யாகும்.

(1) பாசம்! உண்டாகும் விதம்:- உறவு! சுற்றம்!
நட்பின்! நியியால் உண்டாகும் பாசமானது,
சொந்தத்தால் பந்தமும்! பந்தத்தால்.
பாசமும்! பாசத்தால் பற்றும்! பற்றால்,
புண்ணிய பாப வினைத் தொடரும்! அதனால்
ஜனன மரண சுழற்சியும்! உண்டாகும்.

(2) மற்றொன்று! புத்திர பாசம் ஆகும். இது இக்
கலி தோஷத்தின்/ நிமித்தம் உண்டாவதாகும்.
கலியின் பயமுறுத்தல்:- ஈமக்கடன் செய்யும்
புத்திரன்! ஒர் தம்பதியினருக்கு இல்லையாயின்
(அவர்கள் மஹாபாபம் செய்தவராவர்) என்ற நரகம் சேர்வர் என
அவ்விருவரும் பு
பயமுறுத்துகிறது. இது எதைக் குறிக்கிறது
என்றால்:- இக்கலியுகத்திற்காக பிர
வர்த்தியும்! இனவிருத்தியும்!
அவஸ்யம் தேவை. அவை குண தோஷ!
கார சார! விளையாட்டுக்குத் தேவையென
(கலி கூமனே) அறிக.

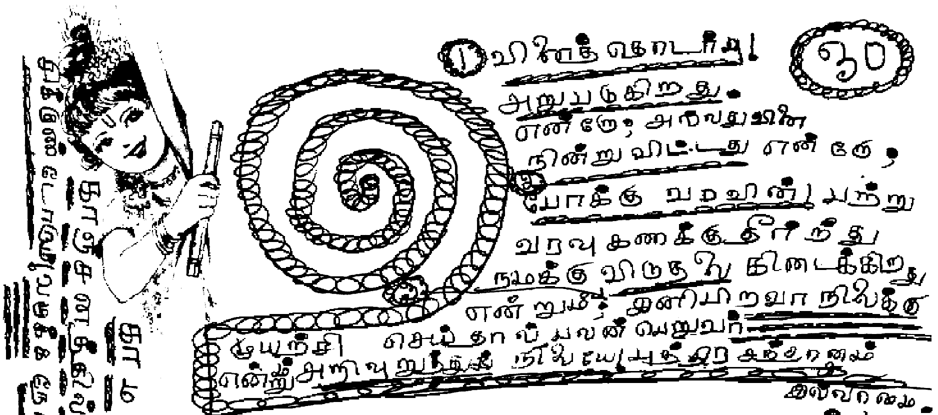

(1) ஹிரேக் கொடீர்! (ஓம்)

அநுபவிக்கிறது. என்றோ, அதுவுமின்றி நின்றுவிட்டது என்றோ, போக்கு வரவின்! பற்று வரவு கணக்கு தீர்ந்து நமக்கு விருந்து கிடைக்கிறது என்றும்; துணிபுடன் நிலைத்து முயற்சி செய்தால் பலன் பெறுவர் என்றும் அறிவுறுத்தும் நிலையே புத்தி சக்கரமும் இல்லறமும்.

பாசம்! என்பது, ஓர் வழுக்கல்! என்றும் சொல்வர். ஏகத்திறல் தோன்றும்; பாசம்! என்ற வழுக்கல் இல்லை. ஓர் பழமொழி உண்டு. சாண் ஏற! முழம் சறுக்கு! (வழுக்கு) என்பர். வைராக்கியத்திலிருந்து, தெய்வீகத்திற்கு! சாதனையால், முயற்சி செய்யும் ஒருவன்! மனோ சபலத்தால்! நிலை தடுமாறி, மனம் கீழ் நோக்கி இறங்குதல், பாசத்தால் வழுக்கி விழுந்து விட்டான் என சொல்வர். இதன் காரணம்:- இறைக்குரு! உணர்வு இல்லாமல்; நாமமே! ஜீவ தோற்றம் உணர்ச்சிக்கு! அடிமை யாகுதலே காரணமாகும். இப்பாசமும் அதனை விலக்கிய பற்றும்! சர்வார்ப்பணமான! பரிபூரண சரணாகதியால் தான் நாசமாகுமே யன்றி, வேறு எந்த சாதனையும், பலன் தராது என்பதே ஸ்ரீ குருவின்களின் அனுபவமாகும்.

இதில் கூடவும், இரண்டு பற்றுகளும் எதிர்பார்ப்பை அடிப்படையாக கொண்டதாகும். உனக்கு விதிக்கப்பட்ட ஒன்று அவசியம் கிடைத்தே தீரும். அதை அம்மனமும் விரும்பி கேட்ட ஒன்றாகும். காவ சூத்ரியமாகும் அம்மனம் அதை மறந்து விட்டது.

8

பற்று இல்லை. அதனால் வினையும் இல்லை.

பற்று என்பது நாம ரூப பொருள் (நான் | எனது) பற்றும்; உறவு சுற்றம் நட்பின் | சொந்த பந்த பற்றும்; சொல்லலாம். முந்தையது ஜட சொரூபமாகும். பிந்தையது ஜீவ சொரூபமாகும். இவ்விரண்டிலுமே | எதிர்பார்ப்பே | முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. இது எதனால் தோன்றுகிறது என்றால்:- பொன்னை | பொருளை | புகழை | உலகம் | மதிக்க | வாழ வேண்டும். இது ஓர் **நப்பாசை** (விஷய ஆசை or விதி ஆசை) என ஆதி ஸ்ரீ மஹான்கள் சொல்வர். இது தவிர தேவனுக்கு (பொறுமை நிறைந்த) பெருமை ஆகும். என உணர்க. (நினைத்ததை மறந்தாயோ; அது உன்னிடமிருக்கும்)

கலியான் தோஷ நிகழ்ச்சியால் (32)
அப்பொருள் வேறொரு
நாமரூபம் தாங்கி
வந்திருக்கிறது. அதை
அம்மனம் ஏற்க மறுக்கிறது
உதாரணம்:- இட்லியும்
தோசையும்! ஒரே மாவே!

↑ இப்பற்று தவறால், புண்ணிய பாவ நிலையால்,
வி னை ! பி ன் ன வி டு ம் ! எதையுணர்க.

இவ் வினையின், விதை வாசல்! வா க் கா கு ம்.

இதில் எண்ணம்! சொல்! செயல்! அடங்கும்.
எண்ணமில்லாமல், சொல் இல்லை. சொல் இல்லாமல், செயல் இல்லை. ஆகவே எண்ணமும் அதன் சொல்லையும், அதைவிளையும், செயலையும்,
கவனிக்க வேண்டும். இதன் சூழுசாதனை:-
உன் எண்ணமாவது:-
தீயவர்களும் இல்லை! தீயவைகளும் இல்லை!
தீயசெய்கையும் இல்லை! என்ற அனுபவ நிலையால்,
எல்லோரும் நல்லவரே! நடப்பவைகள் எல்லாம் நலமே!
என்றிட உ ணர் வு வே ண் டு ம்.

உணர்ச்சிக்கு! அடிமை ஆகி விடக்கூடாது.
(ஆத்திரம்! ஆவேசம்! டென்ஷன்! எமோஷன்! வேண்டாம்)
பொ று மை & நி தா ன ம்! வேண்டும்.
சாந்தி

பற்று இல்லை. அதனால் வினையும் இல்லை

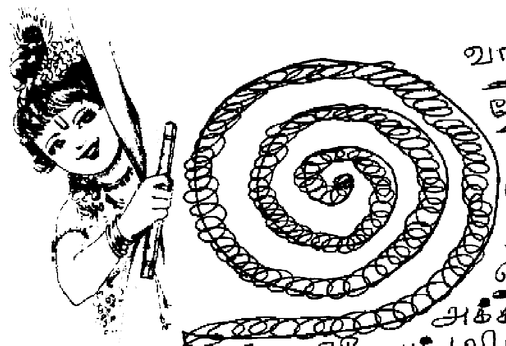

33

வார்த்தை தவறாத
வசிஷ்டர் அவ்
வாக்கே! வேறொரு நாம
ரூபத்துடன் வந்து,
சொல்லும்!
செய்யும்! நேர்த்தி
அக்காரியத்தை முடிக்கும்.
இது வினையும்! விதியும்! இணைந்து செய்யும்
காரியமாகும்.

வே க த் தை! நெ ரு க் க!

ஒவ்வொரு ஜீவனும்! அவரவர் போட்ட
ஜீவ வேடிக்கிற்கேற்ப! வினைபரிமாற்றம்.
செய்கிறார்கள் என்பதை செய்திக்கப்படுகிறது.
வினை, விதியால்
என எண்ணத்தை, மாற்ற வேண்டும். இந்த
ஓர்மித்த (சர்வார்ப்பண) எண்ணத்துடன் நீ அடங்கினால்
உ ல க ம் ஜீ வ இ ய க் க ம்!
படிப்படியாக! படிப்படியாக உன்னை!
இ ய ல் பா க வே! அ ட ங் கு ம்!!
இந்நியியல் வந்த (சொந்த) வினை! மு டி வு று ம்.
வேறு எந்த வினையும்! தொடராது. இது
சத்தியம்! சத்தியம்! சத்தியம்.

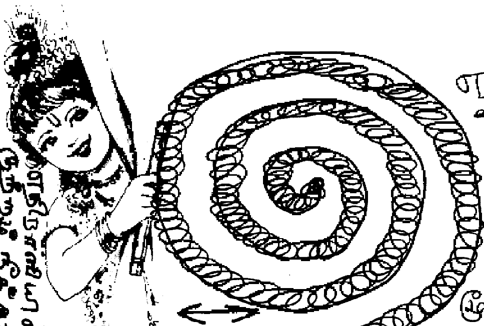

எதிராளி உன்னுள் (34)
மறைவான் :-
அவனிடம் எந்த தோஷ
குணமும் இல்லை. நம்முள்
உள்ள குணமே! அவன்
ரூபமாக சுட்டிக் காட்டுகிறது
என உணர்ந்தால். அங்கு அவன் இருக்க
மாட்டான். அ வ ன் (ஸ்ரீ பகவான்) இருப்பான்.
அவனும், நீயும்! ஒன்றாகி விடுவீர்கள்.

9

வினையு மிகு! வினையாட்டும் இரு.

வினையின் விதை வாசவாகிய வா க் கை!

குறைத்துக்! குறைத்துக் குறைத்து! நி று த் து!
விட்டால் போதும். இதுவே சாதனை ஆகும்.
Ⓐ இந்த சாதனை :- சொல்வாலும்! செயலாலும்!
நாம் அடங்க வேண்டும்.
Ⓑ எதிராளியின் மேல் தோற்றும், குற்றம் குறை!
நம்முடைய தே! என நாம் அ ட ங் கி ன ல்!
நாம் தூய்மை பெறுவோம். அவன் உ ன் னு ள்
மறைவான். (விதைமறைவதால் இந்நிலை பெறமுடியும்)
Ⓒ வாக்கின் விளக்கம், நிறைநிலை தராது.
மௌனம் கவச நாஸ்தி! நிறை நிலை தரும்.
சரியார்ப்பணம்! உறுதியாக இருந்தால், நம்
வாக்கு நம் & அவன்! நிலை அறிந்து தானே வரும்.

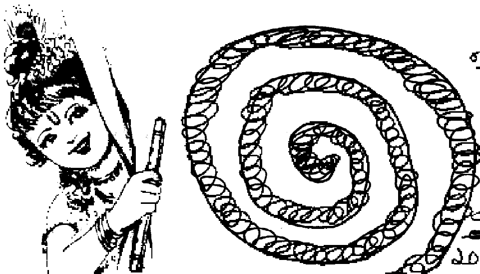

வினை விளையாட்டின், இன்ப துன்ப (35) சுவையானது, அறிவன் ஆனந்தத்தை, மறைத்து விடுகிறது.

ஆனந்தம் சுவைக்க ஆரம்பமான உடன், வினையின் இன்பதுன்பம், மறைந்து விடும்.

(D) கடும்! சுடும்! கபடச் சொல்! பேசினால் பாவமாகவும்! சாபமாகவும்! பழிபாவம்! நிறைந்த கோர குண வினைக்கு, (பஞ்சமா பாதகமும் ஆகும்) ஆதாரமாக முடியும்.

பாச/பசப்பு (மயக்கும்) வார்த்தைகள், நிலைகளே! ஜனன / மரண / வினையாக! தொடரும்.

மௌனம் கவச நாஸ்தியால்! நிறை நாடு பெற முடியும்.

மேலே கூறிய இவை நான்கிலும் முறைமய! தாரசார விளையாட்டு தொடரும்.

இந்த விளையாட்டானது, போக்கு வரவிலும், கொடுக்கல் வாங்கலிலும், லாப நஷ்ட, (இன்ப துன்ப) சுழற்சியில், சிக்கிக்கொள்ளும்.

இந்த விளையாட்டு அரிப்பெடுக்கும் படை போன்றதாகும்.

வார்த்தை குறைக்காமல், இவ்விளையாட்டை நிறுத்த முடியாது.

பிறர் குறை & நிறைவு களைக் கண்டு, (6) அபிமான முறையில் ஆறுதல் சொன்னால் நீ பந்தப் படுவாய். உன் மன நிறைவும் மறைபடும். அங்கேதான் அடாவடித்தனம்! உன்னுள் இருந்து அவன் (ஸ்ரீயகவசன்) பேசுவான். அது அந்த நபர்க்குத் தீதாகும்.

(1) இவ்விளையாட்டை நிறுத்த: பதிலுக்கு பதில்! என்ற சொல்! செயலிலிருந்து! (ஜனசக்தியிலிருந்து) சற்று ஒதுங்கியே வரப் பழக வேண்டும்.

பதிலுக்கு பதில் பேசுவதையும்! செய்வதையும் தவிர்க்கவும்.

(2) அறிவுரையை! எந்த அளவுக்கு குறைக்க முடியுமோ அந்த அளவுக்கு குறைக்கவும்.

(3) பிறரை (எவரையேனும்) காணும் போதும், பேசும் போதும், அந்த நபர் மீது, சந்தேகம்! குற்றம்! கற்பனை! வேண்டாம். (அங்கே அவன்! இருக்கின்றான் என்ற உணர்வு வேண்டும்)

(4) கா........ ம......ண்ணாம்!

வராமல் இறை & குரு! அல்லது ஹரே ராம்! என்னை கவசமாக அமைய வேண்டும். இவை எல்லாவற்றிலும், மேலாக சர்வார்ப்பணம்! ஒன்றே விதி & விளையாட்டின் பாதுகாப்பு! கவசமாகும் என, ஸ்ரீ மஹான்களின் வாயிலாக அறிகிறேன்.

10

காலாதீத பரத்தை (37)
அகண்டமாகவும்!
அகண்டப் பேரொளி
யாகவும்! உணர்வது
பேரறிவாகும்! இதுமாயா
ஜன்கவம்பு இல்லாததாகும்!
அதில் தான் தானே! பிரிந்து வந்த
சுடரை! பரமாத்மா என்று ஸ்ரீபகவானுக!

பந்தம் இல்லை — மோக்ஷம் இல்லை

அறிவே ஆத்மா! ஆத்மாவே அறிவு! இந்த
அறிவான ஆத்மாவானது, தேயாது வளராது!
குறையாது கூடாது! போவதும் வருவதும் இல்லை.
காலாதீத பரசொரூபத்தை! அகண்டப் பேரொளி!
என்றும், அதன் ஓர் அளவுக்கு உட்பட்ட ஓர்.
சுடரே! பரமாத்மா! என்றும், அதில் உண்டான,
பொறியே! ஆத்மா! என்றும், ஸ்ரீ ஞானிகள் சொல்வர்.
மேலே சொன்ன, சுடரொளியின்! நிழலே!
மாயா! என்றும், அம்மாயாவின் அம்சமகனே!
மனம்! என்றும், அம்மனதின் அஹங்கார
மமஹாரமே! ஓர் திரை! என்றும், அத்திரை!
அவ்வாத்மாவை! மூடியதால், அவ்வாத்மாவை

(ஸ்ரீபகவானுவாச)
உணர்வும் போல்,
அரூபமாய சாமீப ஓம்
நிலம் கொண்டு
இயக்க ஆதாரமாக,
அமைந்தது எனவே உணர்க.
அந்த ஒன்றிலிருந்து
பிரிந்து வந்த பொறியை
மனத்திரை மூடிய தன்மையால்
அது பந்த ஜீவகை எனப்படுகிறது.
அதுவாக்கிய விளக்கமே யன்றி, உண்மையல்ல.

ஓர் ஜீவன் என்றும், அச்ஜீவனை,
மனத்திரை மூடியதால் அது பந்த ஜீவன் என்றும்,
பாடவிளக்கத்திற்காக, சொல்கிறார்கள்.
ஆனால் உண்மையல்ல. இதுவேதியம்,
இங்கு கவியில் கூறும், பந்தம் என்ற சொல்லானது,
உபசார வாக்கிய விளக்கம்
ஆகும் என மட்டும் உணர்க.

மனத்திரையால் மூடப்பட்ட ஆத்மாவானது,
மனம் படைத்த மனிதன் என்று நாமம் பெறுகிறான்.
மனம் படைத்த இம்மனிதன் மனத்திரை மூடிய
தன்மையால், தன் அறியாமையினால்
அதாவது அஞ்ஞானத்தால் அதாவது கவனக்
குறைவால் தன்னை குடும்பி என்ற ஸம்சாரியாக
வும் ஓர் பந்த ஜீவனாகவும்
மனதால் எண்ணிய தன்மையால்,

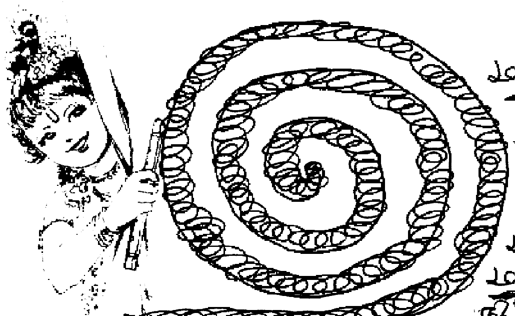

மனத்திரை 39
மூடிவில், இந்த
ஆத்மாவானது, பந்த
ஜீவ மனிதனை.
மனத்திரை அகன்ற
மறுவினாடியே, அறிவு!
நிலையில் மாயாவை
பற்றிய சிந்தனைகளாகிய. அம்மாயாவை,
வாட்டிவிட்டால், அதுவே காலாதீத பரம்பொருளாகிறது,

தம்மை ஸ்வயம் ஜோதியான **ஆத்மா** என்பதையும், இயக்கத்தின் ஆதாரமான **பந்தனையான்**,,
மறந்து விட்டான்! என்று சொல்வதைவிட, மனதால், மறக்கடிக்கப்பட்டான்.
ஆகவே, இந்த மனம் படைத்த மனிதனை, அம்மனத்திரையை அகற்றி, ஆத்மாவாகவும், பரமாத்மாவாகவும், பரம்பொருளாகவும், ஆக்குவதற்காக, ஜீவன் முக்தி என்ற மோக்ஷம்!
அடைய, பாடம் நடத்த வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது, இம்மனம் படைத்த, மனிதனுக்கு ஓர் சத்குரு! மட்டும் மூலமாக, அனுபவ வேத! சாஸ்திர! வேதாந்த பாடம்! பாடம் நடத்தி, அதாவது ஆட்டு மந்தையாய் பிரிந்த புலிக்குட்டியை, மற்றோர் வேங்கை! ஸத்திய சோதனை செய்து, தன் மேனி ஆக்கியது போல் இவனுக்கு மோக்ஷம் அருளுகிறார். என உரைக்க.

நாமே இயக்கசக்தி ஆன்மா என்பதையும், இயக்க சக்தி ஸ்ரீபகவான் என்பதையும். (1+0) இம் மனதின் மோகத்தினை யானது மறைத்து விட்டது. அதைப் மறந்து விட்டோம்!

நாமரூப உலகிற்கு மதிப்பு கொடுப்பது: இவ்விவகும், மந்தம் எல்லாம் அதன் அம்சமாக இருப்பதனால், மதிப்பு வெகுநாளு என உணர்க.

வாக்கிய விளக்கத்திற்காகவும், நாமரூப உலகிற்கு, ஓர் மதிப்பு கொடுக்க வேண்டுமே! என்பதற்காகவும், அதன் அம்சமான! ஸ்ரீமஹான்களே/பாடம் நடத்தினர்கள். என்பதற்காகவும், வரும் சாதகன்! சந்ததியினருக்கு ஓர் கதை சொல்லி, விளக்க வேண்டுமே என்பதற்காகவும், லோகோபகாரா/(உலக உபகார) ஜீவோத்தாரண/(ஜீவின் கடைத்தேற்ற) நிமித்தமாகவும், பந்தம்! என ஒன்றுண்டு. அது ஜீவதன்மையாகும். அப்பந்தத்தை, ஸத்குரு, திருவையினால், நாசம் செய்து, பிறவாநிலையாகிய, மோக்ஷம், அடைவாய் என, அநாயாசமாய் மாணந்தருக்காக சொல்லப்பட்ட கதையாகும். அறிவுடையோர்க்கு பந்தமும் இல்லை/பந்தநாசமும் இல்லை. மோக்ஷமும் இல்லை. அது அதுவாக! அதுவே நாமாக! இருக்கிறேன் இதுவே சத்யம்.

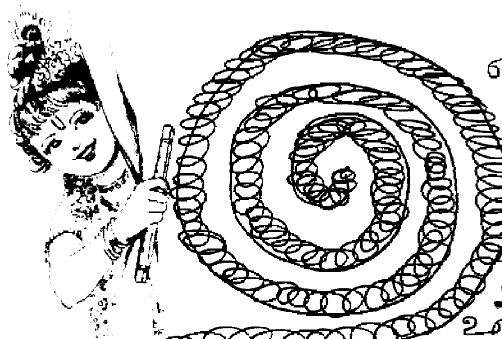

சொந்த பந்த பாச பற்றுள்ள புதைசேற்றில்! விழுந்த மனதை தூக்கி விட முயற்சித்து (1+1) உலகத்தாயும், பழக்க வழக்கத்தில் உள்ள ஜீவர்கள்! உனக்கு நானே கதி! நீ

எனக்கு நீயே கதி என ஸ்ரீ பகவானை மறக்கவும் செய்கின்றனர், அமிழ்த்துகிறார்கள் என உணர்க.

11 மனமில்லை! வினையுமில்லை!

நாமரூபத்தை நினைத்தால் மனம்! நாமரூபம் எல்லாம் மறந்தால் அறிவு! அறிவாக (ஆத்மாவாக) இருந்த நாம்! மனமாக (பந்த ஜீவனாக) உருமாறினோம் என்றால் நான் என்றால் பந்த, விருப்பும் வெறுப்பும் ஆகும். இயக்க நியதியில் :- எல்லாம் அவனே! அவன் பொருளே! அவன் செயலே! என விட்டுக் கொடுத்து மறக்கப் பழகினால்! விகார காட்சியும்! நிகழ்ச்சியும்! இல்லவே இல்லை, அதனால்! வினை! விபரீத! விசித்திர! விவகார பிரச்சனையும் இல்லவே இல்லை. விளையாட்டின் நிமித்தம் வந்ததே மனம். சொந்த பந்த பாச பற்றின் புதை சேற்றில் விழுந்து கரையேற முடியாமல் தத்தளிப்பதும் மனமே. ஆனால் இதை கலியுக தோஷத்தில், அப்படி சொல்லவும் கூடாது சொல்ல முடியவில்லை.

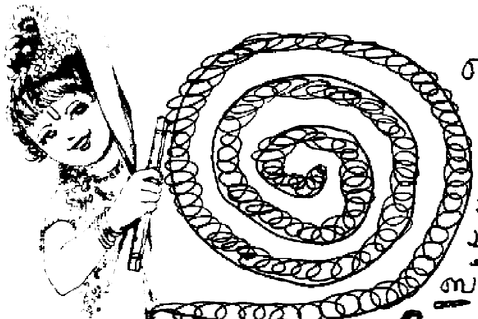

சொந்த பந்த பாச பற்றின்; புகை சேர்ந்த துர்நாற்றம்; நறுமணமென மணக்கிறது. ஸ்ரீபகவான் ஸத்வ குண வாஸனை; (42)

துர்நாற்ற மாக குமட்டுகிறது இந்த மனம் படைத்தோர்க்கு.

சொந்த பந்த பாச; சேற்றில்; விழுந்து அதை இன்பமாக; (ஆனந்தம் இல்லை) சுவைக்கிறது; இம் மனம்; எனை அறியாமல் உணர்க. மாற்றான் பொருள் ஸ்ரீபகவானின்; உலகத்தை என்னுடையது; என சுவைப்பது எத்தனை மடமை என இம்மனதிற்கு தெரியவில்லை. தெரியவில்லை என்பதை விட மோஹத்திரை; மனதின் கண்ணை; மறைத்து விட்டது என்றே சொல்வோம்.

நாமரூப; உறவு சுற்றம் நட்பாகவும்; எல்லா பொருள்களாகவும்; தண்டால் மணம்; உண்டு. எல்லாம் வினையை முடிக்க வந்த பதுமைகள்; என கண்டால், அது அறிவாகிய ஸ்ரீபகவானுண்டு. எல்லாம் மண்ணே; மண்ணுக்கு அபவாத பதுவுமில்லை என உணர்ந்தால்; அது பேரறிவாகும்.

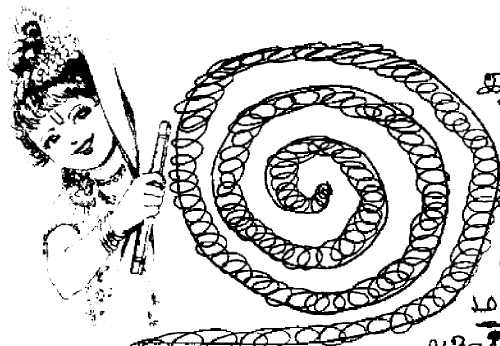

இனம் :- நடப்பன, பறப்பன, ஊர்வன, நீந்துவன, மற்றும் தாவரங்கள் பிரகாரமாக காண்பதாகும். (43)

ஜனம் :- ஜாதி, மதம், ஆண், பெண் மனிதனை பேதம்!

மனம் :- இதை அதைவிடவும் இதால் ஆசை! இன்னது செய்யும், என்ற கர்ம குண பேதங்களே.

இவ்வுலகை நாமரூபமாகவும், பொன் பொருளாகவும், கண்ட மனம்! எனதாக, பாவனை செய்கிறது

பசிப்பு & கொடுக்கல் & வாங்கலினால்

புண்ணியம் & பாபம், என்ற வினை!

வித்து விதைக்கப்படுகிறது. சூக்ஷ்மமாக,

வாக்கால் தான், வினைவித்து, விதைக்கப்படுகிறது.

எண்ணம் இல்லாமல், வாக்கு இல்லை என அறிக.

முற்தவனம் ,, எண்ணம், ,, ,, .

குறை நிறம் ,, முற்தவனம், ,, ,, .

விருப்பு வெறுப்பு ,, குற்றம் குறை, ,, ,, .

பேதம் ,, விருப்பு வெறுப்பு, ,, ,, .

இன...... ஜன........ மன பேதம்.
இல்லாமல்

சர்வார்ப்பணம், அனுபவ நிலையில் இல்லாததே காரணம்.
சர்வார்ப்பணத்தால் மனமும் கேடும் வினையும் இல்லை ஆகும்.
வினைதேடும் ஜனன மரணமும் இல்லை என உணர்க.

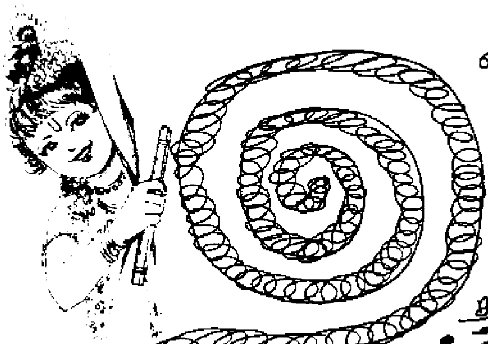

ஒருவரின் பேச்சையும்! செய்கையையும்! (44)
அப்படியே
உண்மையென நம்பி
னால் (அங்கு வினை தெரியா
தன்மையால்) நீயும்
அக்கிரமவாதி, சிக்கிக் கொள்கிறாய்.
அங்கு தீர்ப்பும்! அநீதியாகத்தான் இருக்கும்.

(12)

வினையுமில்லை. விதியுமில்லை.

வினை என்றால், புண்ணியமும்! பாபமும்! சேர்ந்த ஒன்றே ஆகும். இரண்டல்ல. ஓர் நாணயத்தின், இருபக்கம் போலாகும். விதியென்றால், அவ்வினையை பாரபக்ஷமில்லாமல், நடத்தும் இயக்கும், மின்சாரம் ஆகும். ஆனால் வினை உடல்! ஆடுவதை வைத்து, அனுமானிக்கலாம் (உத்தேசம் செய்யலாம்) ஆனால் அது உண்மையாகாது. அதனால்தான் வினை உடலின்! அசைவையும், அது சம்பந்தமாக, பேசும் வார்த்தையையும். உண்மையென நம்பிவிடாதே! என்றார்கள் ஞானிகள். அப்புண்ணியபாப! வினை! சூட்சுமமானதாகும். அது மனதால்! காணமுடியாத ஒன்றாகும். அது அறிவால்! நிதானமாக உணரும்". கண்களால்! காண்பதுவும்! பொய்! என்றும். காதுகளால்! கேட்பதுவும்! பொய்! என்றும்.

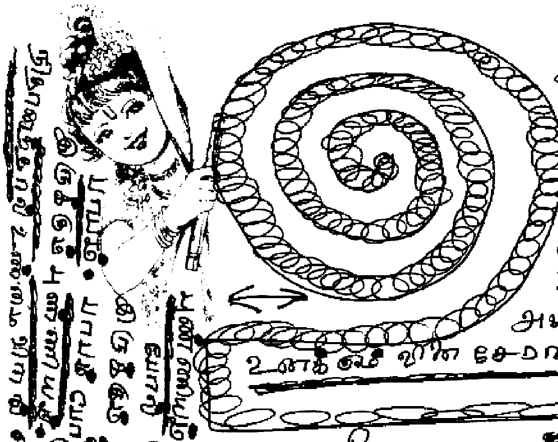

அங்கே நீ சாட்சி
பாவனையால் (1+5)
நீ பொறுமை காக்கும்
தெய்வ விளக்கம்
அவசியம் பொறுமையும்.
உனக்கே வினை சேராது. தீர்ப்பும் நீதியால்
நல்ல பெருமை.

தீர் வி சா ர ணை யா ல்/ அறியதே மெய்யாகும்
என்றார்கள் ஸ்ரீமஹான்கள்.
அவசர முடிவால், ஓர் கர்மாவை/ அதுதான்
உண்மை! என முடிவெடுத்தால். அம்முடிவால்,
(1) வினை விளைவாகும். (2) பழிபாவமும் ஏற்பட
வாய்ப்பு உண்டு. (3) பாதகமான தீர்ப்பு எடு
க்கவும் (சொல்லவும்) ஏதுவாகும். (4) உன்
கர்மாவும் வலிமை ஆகவும்/ வழியுண்டு.
(5) ஒரு குற்றமோ/ தவறோ/ நீ சுட்டிக்காட்டு
ம் போது, மூன்று குற்றமும் தவறும்! நீ
செய்த கர்மா பெருகவும் வழி உண்டு.
இந்த நிரமங்களும், உன்னை அனுகாம
லிருக்க, சர் வாரிப்பணம் ஒன்றே/ க ர் ம/
தோ ஷ / நா ச / நி வா ர ண/ ஆ கும்.
இந்த வினையை/ விதி எப்படி நடத்தும் என்றால்?

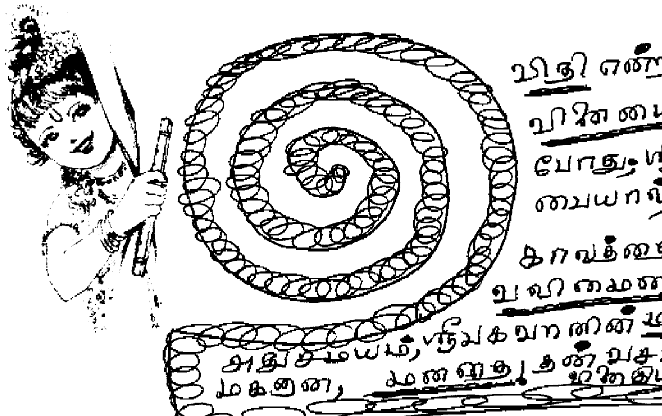

விதி என்ற காலம் (16)
வினையை நடத்தும்
போது, ஸ்ரீபகவான் திரு
வையால், முன் பின்
காலத்தை, சற்று மாற்றி
வலிமையை குறைக்கும்
அதுசமயம், ஸ்ரீபகவானின் மாயா, தம்
மகனை, மனதை, தன் வசப்படுத்தும்.
வினையின்பால் முடியும்.

விதி (காலன்) பாதி நிற்கமாட்டான்.

என்பது ஆன்றோர் அனுபவ வாசகமாகும்.

அதாவது வினை இல்லாமல், விதி ஆடாது.
(விதி ஆடாமல் வினை முடியாது)

வினை உடலாகும் (கிரைண்டர்), அக்கிரைண்டரில் போலும், அரிசி பருப்பு வகைகள், புண்ணிய பாவம் ஆகும். இப்புண்ணிய பாவ சேர்ப்பு, மனம் ஆகும். வினை உடலாகிய, கிரைண்டரை, ஓடவைப்பது, மின்சாரம், ஆகிய விதி ஆகும். இப்படி ஒவ்வொன்றும், ஒவ்வொன்றுடன், தொடர்புடையதாகும். இதில் விதி என்ற கால(ன்)ம், நேற்று, இன்று, நாளை, என்ற நியதியால், மூன்று காலங்களை குறிக்கும். இங்கும் சர்வார்ப்பணம், உதவியாக இருந்தால், மனதில் தோன்றும் வினையையும், வினையை நடத்தும் விதியையும், முன், பின், காலத்தை, சற்று மாற்றி அமைத்து,

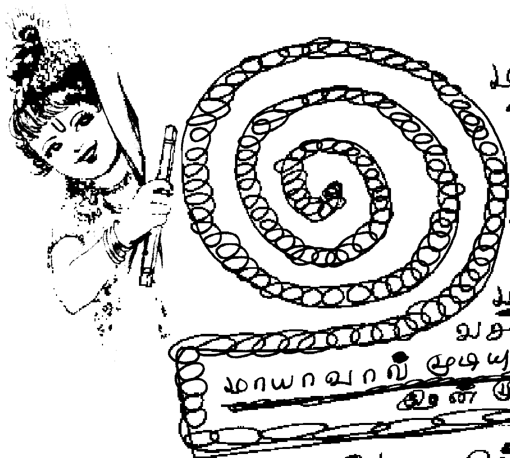

47

மாயாவால்
கர்மாவை
பாரமாக்கவும்! லேசாக
ஆக்கவும் முடியும்.
எப்படியென்றால், மனம்
மாயா! (ஸ்ரீபகவான்)
வசம் ஆனால், அதிகாரமும்!
மாயாவால் முடியும். சர்வாத்மபாவமே!
இன் மூலகாரணம் ஆகும்.

மனமும்! உடலும்! பாதிக்காவண்ணம்,
ஸ்ரீபகவானின் மாயாவுகவனித்துக் கொள்ளும்.
மனோநிலையான் சர்வாத்மபாவத்தால்!
வினை & விதி! இவ்விரண்டையும், வாங்கி
சமாதானம்! அமைதி! பருக்க முடியும்.
இதன் முடிவில், மனம்! அறிவாகமாறிவிடும்.
இந்த அறிவின்! பிரம்மாத்மபாவத்தால்!
வினை & விதியின்! செயல்கள்;
கனவின் காட்சியென, இயல்பாக முடிந்து
செயல் முடிந்து! பலமற்று! பயனற்று
மனம்! இறந்து மறந்தேபோகி விடும்.
இத்துடன் மனமண்டலத்தின், குணதோஷமும்!
அதனால் தோன்றும், வினையான! தொகுப்பும்!
அவ்வினையை வைத்து வினையாலும், விதியால்
விளையாட்டும்! முடிவடைகின்றன.

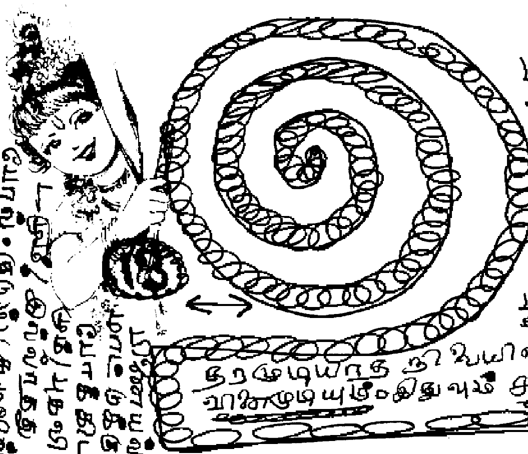

பலம் அற்று: (48)

கடும்பிணியின்!

அசுர பலம்

சர்வாங்கைத் தாக்கி!

சர்வநாசமாகும்.

பயன் அற்று: பலன்

நரகமுடியாத நிலையில். பிரயோஜனமற்று

வாழ்முடியும். இதுவும் சர்வாங்கமையமாகும்.

அம்மா & பிள்ளை! விளையாட்டு போதும் மனமே

அம்மாவாகிய மாயா! ஓர் தோற்றத்தை உண்டு பண்ண

பிள்ளையாகிய மனம்! அதற்கு நாம ரூபம்! கொடுத்த

(1) மாயாவன் (ஸ்ரீ பகவானின்) பொருள் களை!

நான் & என்னுடைய & எனதாக! பாவிப்பவனை,

ஓர் செடியை தின்னும்; ஒட்டகம்!

போல் (முள் வாயில் குத்தி குத்திட அது புண்பட்டு

ரணமானாலும்; சுவையின் இன்பத்தை!

விடமுடியாமல்; கடும் அவஸ்தை!

படுவது போல்; உறவு! சுற்றம்! மனைவி மக்கள்!

இவைகளை நான், என்னுடைய, எனது என கட்டிக்!

தொங்கு! பிணையல் மாடு போல், சுற்றி சுற்றி வந்த

காலங்கள் போதாதா?

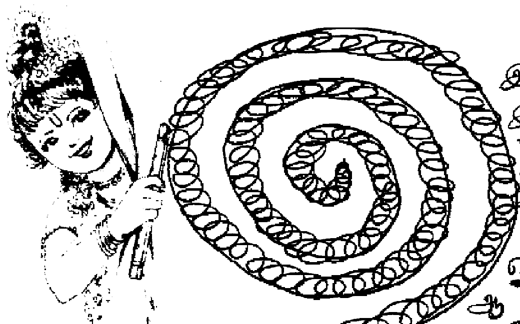

அம்மனமாதே! இன்பத்தேனே (49)

சுவைத்து அசைவத்து! மதிமயங்கி சிக்கிக் கொண்டது ஒருகாலம்! ஆனந்தத்தை சுவைத்து அறியவில்லை. ஆனந்தம் சுவைத்து அனுபவம் கண்டால்! இன்பதுன்பம் தாமே மறந்துவிடும்.

(2) பாடம்! படிப்பு! பட்டம்! பதவி! பணம்! அந்தஸ்து! கௌரவம்! புகழ்! கீர்த்திகளில்! மதிமயங்கி அஹங்காரம்! அதிகாரம்! ஆசிக்க! போட்டி பொறாமை என்ற **கடல்**! காற்றில் சிக்கிய (குப்பையான) காவங்கள் போதாதா?

(3) சாஸ்திரம்! வேதவேதாந்தங்கள்! பல பல! பல பல! பயின்றும் அதை **சாதிக்க** முயற்சி பண்ணமல் போதனையையே! சாதனையாகக்கொண்டு! வித்வத்திறல்! அஹங்கார அபிமானம்! கொண்டிருந்த காவங்கள் போதாதா?

(4) பிரம்மம் ஸத்யம்! ஜகத் மித்தை! என **வாய்கிழிய**! பேசிப் பேசியே ஊருக்கு **உபதேசம்**! (நமக்கல்ல வென்று திடம்) செய்து சாமியாராய்! சாமியார்னென்ற கேள்விக் குறியன் அலைந்த காலங்கள் போதாதா?

கணவனோ/மனைவியோ!
குழந்தைகளோ)
மனிதகுலம் (௫0)
மட்டுமல்ல மற்றும்
அனைத்து ஜீவகோடிகளும்!
அந்த அந்த நிலைகளில்,
இருந்திருக்கிறோமே. கருவறை போதும்
ஐயனே! என உருகி முறையிடவும்
போதும்.

(௫) நாம் எத்தனை பேருக்கு மனைவியாக! இருந்தோமே!
" " " கணவனாக! " !
" " " குழந்தைகளாக! " !
" " " அம்மாவாக! " !
" " " அப்பாவாக! " !

இந்த விளையாட்டு எல்லாம், மனவிளையாட்டு தானே?
இன்னமும் விளையாட்டு தொடர வேண்டுமா? என
உள் ஆழ்ந்து, உணர்விர்களாக.

நான் எனது! விட்டால்! மனவிளையாட்டு நாசமாகும்.
எல்லாம் பதுமைகளே! எல்லாம் பொம்மலாட்டமே
என உணர்ந்தால் **மாயா**! விளையாட்டு நாசமாகும்.
எல்லாம் மண்ணே! மண்ணே எல்லாம்! மண்ணாகிய
பரமே! பரமாகிய நாமே! என்ற பிரம்மார்ப்பணம்!
உறுதி நிச்சயமானால் **ஜீவ**! விளையாட்டு தளை
நாசமாகும். பாவம்

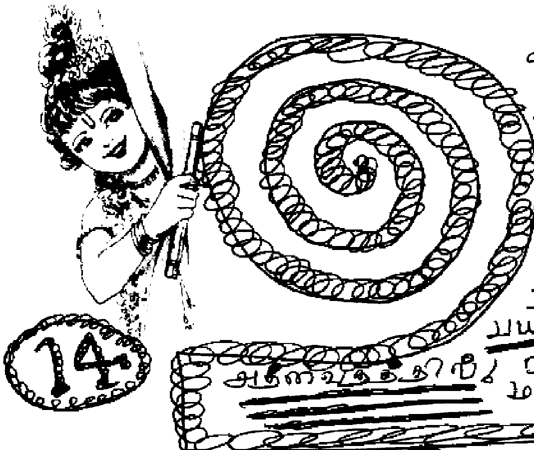

14

இறை குருவின்
திட உணர்வு! (51)

இவ்வியாபார் இவை
கிரமமத்தவடன்!
ஓர் மிரட்சி உன்
மனதில் உண்டாகும்.
பயம் மேலியும் ,,
அனாதி காத்தாய்! நிலை பெற்றுவிடு என்வாக்கு
மறையும் பயம் நீங்கும்.

கணவன் & மனைவி/ உறவும் புத்திர சந்தானவிருத்தியும்

இதில் தரும் விஷயங்கள்/பக்குவம் ஆன உள்ளங்களாறவ் ஆனந்திக்கும்

பக்குவம் ஆகா உள்ளங்களாவல்/துன்பம் அடையும்.

உங்கள் கர்மாவின்படி! **ஆண்**!

என்றும், **பெண்**! என்றும், தூலம் தாங்கி வந்து நீங்கள்
துள்ளீர்கள். ஆனால் எ வ ரா யி னு ம்!

ஸ்ரீபகவான்/சந்நிதியில். எம் கு ழ ந் தை க ளே!

பரநிலையில், யாமாகிய நீங்களே/நீங்களாகிய யாமே!

இது ஸத்தியம்! இது ஸத்தியம்!! இது ஸத்தியம்!!!

(1) உங்களில் (ஆணோ பெண்ணோ) எ வ ரா யி னு ம்!
திருமணம் ஆக, காலதாமதம், ஆனால் நம் விதி!
அப்படி அமைந்திருக்கிறதென, சாந்தி அடைவீர்.
அதுபாபமல்ல என உணர்க.

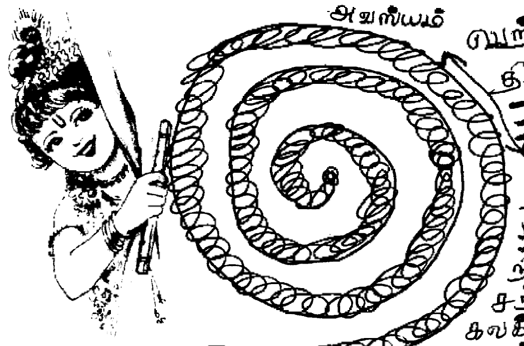

அவஸ்யம் வெற்றேரும்! நீங்கரும்!

திருமண முயற்சி! (52)

செய்யலாம். திரும்ப திரும்புதலை உண்டாகு மாயின், அறிவில் நிலைத்து நிற்கவும். சந்தேகம்! கலங்கம்! உண்டாகு கலக்க பயம், உண்டாகு இல்லையெனில் இறைகுரு உணர்வுபூர்வமாக மாயின், நம்பிக்கையே உன் நண்பன் & குரு. உணரவும். (பிறரை நோக்க வேண்டாம்)

② நம் வினைக்கேற்ற, துணையை, தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என சாந்தி அடைவீர்.

③ குறிப்பிட்ட வயதை, தாண்டி விட்டால்;

Ⓐ **பந்த**, சேற்றில், **விழும்**, அவலம்! நம் வினையில் இல்லை. ஆகவே ஸ்ரீபகவான் தரவில்லை, என சாந்தி அடைவீர்களாக.

Ⓑ குடும்பம் என்ற பாரம், நாம் சுமக்க வேண்டிய கர்மா, இல்லையென, அமைதி அடைவீர்.

Ⓒ நாம் தர்மாவின், பிரவர்த்திக்காக வரவில்லை. " நிவர்த்திக்காகவே, நாம் வந்தோம். இது **இறைகுரு**, கருணையே என, ஆனந்தம் அடையுங்கள். பின் அம்முயற்சியை, கைவிட, பிரம்மச்சாரி(ணி)யாவதற்கு சற்று கடும் முயற்சி செய்யுங்கள். பலன் அடைவீர்.

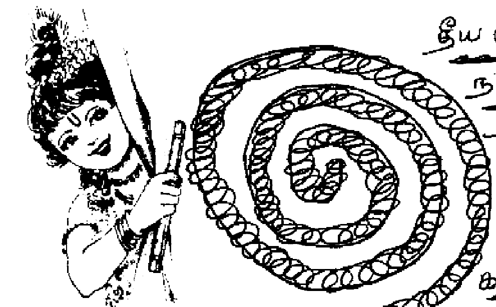

(53)

தீய எண்ணத்தை மனம் நாடா வண்ணம் திட உறுதியுடன்! அவன் நம்பிக்கையுடன்! பொறுமையை! ஏற்கவும். தவறான மார்க்கத்தை! கடைபிடிக்க வேண்டாம். அதாவது, பிற ஆண்களையோ! பிற பெண்களையோ! நாட வேண்டாம்! தேட வேண்டாம் என உணர்க.

(1) ஆண் & பெண்! சேர்க்கையின்! கர்மா இணைச்சேர்க்கை அல்லது/பிற சேர்க்கைத்து நமக்கிலிலீர் என தீ| புணர்வு கொள்வீர்கள். அவசியம் பிறவிப் ப ய ன் அ டை வீ ர்.

(4) மேலே கூறிய நான்கிலும் திட உணர்வுடன் (ஆணோ, பெண்ணோ) கொள்ளும் நீவிர், எவராயினும்! அது! சம்பந்த (விஷய ஆசை) எ ண் ணம்! சொ ல்! செ ய ல்! இவை உங்களால் முடியும் காலிலிருந்து, சற்று ஒதுங்கியே வாழுங்கள். உங்கள் இறை & குரு! உபகாரமாக இருப்பார்.

ஆண் & பெண்! அவயங்களை உற்று நோக்காதீர். அ வை சய வை யெ ன! அறிவால் உணருங்கள். உங்கள் உள்ளும்! புறமுமாய்! வழிநடத்துவோம். திட உறுதியின் நம்பிக்கையே பக்தரு|ஆம்.

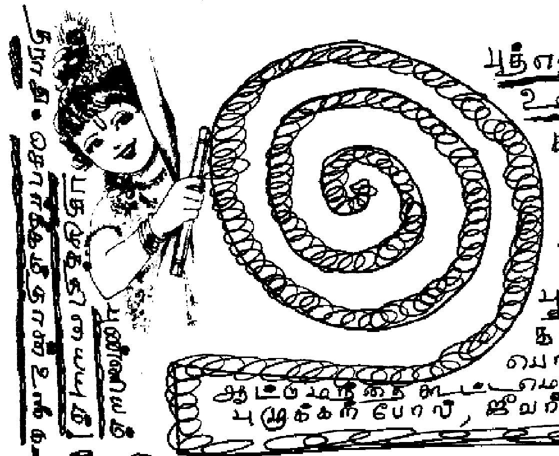

புத்ரன்று நரகம்! உண்டு என்பது (54)

கலி தோஷ வாக்காகும்.

ஜீவர்கள் பெருகவேண்டும்
கர்மா ,,
பிரவர்த்தி ,,
புண்ணியபாபம் ,,

கலி & பலி & ஆசைகள் பொங்கி வழியவேண்டும்
ஆட்டமந்தை கூட்டமென ஜன சஞ்சாரம் வேண்டும்
புழுக்கள் போல், ஜீவர்கள் கூட்டம் வேண்டும்
ஆகவே புத்ர சந்தானம் வேண்டும்.

புத்திரபேறு! இல்லாத நீங்கள்! இருவரும்.

புண்ணியவான்கள்! இதனை உணர்க.

தர்மவான்கள்!! என அறிவாய் உணர்க.

புண்ணியம் சேர்ந்தால்! சொர்க்கம் உண்டு.

தர்மம் நிலை பெற்றால், பத முக்தி அவஸ்யம் உண்டு.

சர்வார்ப்பணமே! இதன் இரகசியம் ஆகும்.

நிஷ் கண்டு பர முக்தி (ஜீவன் முக்தி) அவஸ்யம் உண்டு.

பிரம்மார்ப்பணமே! இதன் இரகசியம் ஆகும்.

(புத்திரபேறு இல்லாமை) காரணம்?

(A) கர்மா முடிவுறுகிறது. (B) கால் விலங்குகள் தகர்கின்றன. (C) ஒருவருக்கு ஒருவர் அன்பு குழந்தையாகலாம். (D) போக்கு வரவும்! கொடுக்கல் வாங்கலும்! கணக்கு முடிவடைகின்றன. (E) பழிச்சொல் இல்லை. பாபச் செயல் இல்லை.

இறை குரு! உணர்வின் சர்வார்ப்பணம் திட்ட உறுதியானால் ஐஸ்வர்யம் ஸ்டக்தி பலன் அதனை உணர்க. பாபம்.

15

எந்த மனிதனும் தன்னை! இன்னார் (55) என உணராததே, அவன் துன்பத்திற்கு காரணமாகிறது. மனத்தான ஓர் சக்தி! இருக்கிறது. அது ஸ்ரீபகவானை! இயக்குகிறது என்று உணராதது, காரணமாகிறது. அந்த ஸ்ரீபகவான்பொருளே! அனைத்தும் என்றும்

குருநாதர்! என்ன செய்கிறார்? என்று

வினையின் பின்னவால் **அழும்** போது அணைக்கும் **அன்னை!**

மனதிறல் தடுக்கிட **விழும்** போது எடுக்கும் & தூக்கும் **அப்பன்!**

வாதியின் தாக்குதலால் **தொழும்** போது அரவணைத்து காக்கும் **தெய்வம்!**

ஏடுப்பார் கை குழந்தை!!

வினையின் பின்னவால்:-

(1) அழும் போது அணைக்கும் அன்னை:- எந்த ஒரு **மனம்** படைத்த மனித ஜீவனுக்கும், வினையின் பாரம்! அழுத்தும் போது நிலை குலைந்து போய் விடுகிறான். இதன் காரணம்:- முற்கவனமும்! தற் காப்பும்! ஆகும். நாமரூப முள்ள! ஓர் ஸ்ரீபகவானை! நம்பாததே காரணம் ஆகும். நம் இன்ப துன்பத்திற்கு, நம் மனமே காரணம் என, உணராததே இந்த அவல நிலையாகும். இதில் முக்கியமாக ஒன்றை உணர வேண்டும்.

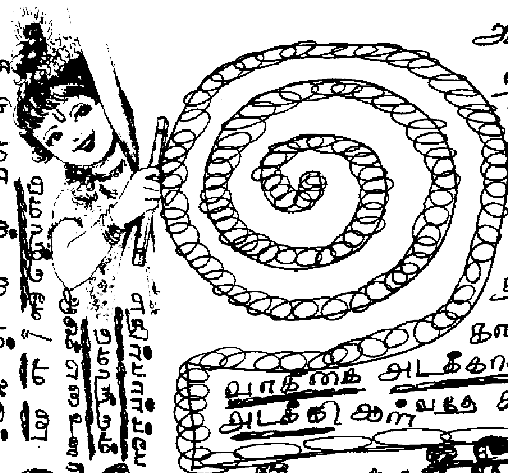

ஓம் நமோ பகவதே வாசுதேவாய

அந்த ஸ்ரீபகவானின்
நாமாவை சொல்லி
அந்த நாமமே
வசித்துக்கொ 56
ஒற்றுமைக்கே காரணம்
ஆகிறது. நம் துன்பத்
திற்கு நம் வாக்கே!
காரணம் என உணர்ந்து
வாக்கை அடக்காமலும் பணியாமலும்
அடக்கி ஆள்வதே காரணம் ஆகிறது.
அடங்கினால் அனைவரும் அடைபவராம்.

நிஷ்காம்ய பக்தி!

வெகுஜனத்தையின் நம்பிக்கையில் இருந்தால், அவஸ்யம் மனவிலையின் கடுமை கொடுமையிலிருந்து, விடுபடவாம்.

நிஷ்காம்ய கர்மா! என்பது

எண்ணுவதும்! செய்வதுவதும்! உன் வேலை. உன் கர்மாவின்படி, அதைமுடித்து, பலனை அமைப்பது ஸ்ரீபகவானின் மாயாவின் வேலை. இதுவே நம் கர்மாவுக்கு உரியது. அம்பவனை என ஆனந்தமாக ஏற்பது, மனதின் சமதன்மையாம். இங்கு எதிர்பார்ப்பு! அவஸ்யம் கூடாது. அப்படி இருந்தால், ஏமாற்றமே! அதனால் மன தடுமாற்றமே! மனஇறுக்கமே! அவஸ்யம் உண்டாகும். இங்கு

இறை & குரு!

உணர்வின் சித்தாநம்பிக்கையிலிருந்தால் உன்னிடம் உருக்கம்! ஏக்கம்! கண்ணீர் பெருக்கம்!

எந்த ஓர் நாமமும் (57)
ஜீவ அசைவும்!
ஸ்ரீபகவானின் அசை
வே! அம்மவர் வினை
கண்டு நிகழ்கிறது.
இதுஜீவ இயக்கம் கிடையா
இதுமாயாவை உடைய
ஸ்ரீ பகவானின் இயக்கமே என,
நம் அடக்கம்! இவ்வாதமே துன்பத்திற்கு
காரணமாகிறது.
அவசியம் இருக்கும் மனம் மெய்யுணர்வு
பெறும் வரை மனம்! வினை! குணம்!
பாதிப்பிறவி, மனோ தர்மம் உண்டாகும்.
இங்கு உன் மனோ! உருக்கம் கண்டு, உன்
ஸ்ரீ சத்குருவே! ஸ்ரீபகவானை வைத்து (ஸ்ரீபகவான்
நிலையில் இருந்து) வினையின் பாதிப்பு, உன் மனது!
அதிகம் பாதிக்கா நிலையில், தோன்றுத
துணை வருகு! இருந்த அரவணைப்பார்.
இங்கு அன்பின்! அன்பின்! லீலைகளை
அவர்
உணர்வில் அவசியம் உணர முடியும். இங்கு
தெய்வம் மனுஷ்யாரும்
என்ற கருணை! நிலையையே அழும்
போது! அணைக்கும் அன்னை! என்றார்கள்
இது ஸ்ரீபகவானின் மாயா காரியமென்று உபசாரவசமாக
சொல்லுவார்கள்.

எந்த ஓர் ஜீவனும்
தவறுவது மன இயல்பு
சர்வார்ப்பண (58)
நிலையில் சற்று
மனம் உருகி ஸ்ரீபகவா
னிடம் பிரார்த்திப்பது!
தனது மன முயற்சி.
இதை மனம் மறக்கும்
அடையவும் முடியும். வினையின் கடுமை!
கொடுமையிலிருந்தும் விடுபடலாம்.

(2) மனதின் தடுமாற்றத்தால் விழும் போது
எடுக்கும் (தூக்கும்) அம்மன்:-

இது கலிதோஷ குணமாக இருப்பதால், எத்தனை
கண்விழிப்பாக (சிரத்தையுடன்) இருந்தாலும்,
பார்ப்பது! கேட்பது! தொடுவது பேசுவது! கொடுக்கல் வாங்கல்!
இந்த
ஐந்தின் நிலையிலும், பழக்க
வழக்க! தோஷத்தால்! த டு மா ற் ற ம்!
உண்டாகும் போது, சற்று தனிமையில் இருந்து
கொண்டு, செய்த த வ று க் கா க!
மனம் வருந்தி,
சில துளி கண்ணீர் விட்டாலோ! உள்ளம் கசிந்தாலோ
அங்கு **ஸ்ரீமா**! உன்னை பிடிக்காவலனை!
நம் மாயா விளைவு, நிலை மாறச் செய்து **பாப**
கூபத்தில் (பள்ளத்தில்) விழுந்து விடாமல், உன்னை
குட்டியை மிருதுவாக தூக்கிச் செல்லும்.

தடுத்தாட்கொள்ளும்

நியமப்படி உன் வினையை (59) அனுசரித்து பிறந்து பிறவும் கொடுத்து உன்னை ரக்ஷிப்பது மறக்கருணையாகும்.

உன் வினையை அனுசரிக்க எந்த தர்மமும் விடாமல் உன்னை ரக்ஷிப்பது அறக்கருணையாகும் என உணர்.

தாய்பூனை! போல், தூக்கிக் கொள்வார்.

த டு த் தா ட் கொ ள் வா ர்!

இவையும் ஸ்ரீபகவானின்! மாயா காரியமென்று, உபசார வசனமாக சொல்வார்கள்.

இக் **கண!** நிலையிலேயே, **விழும்!** போது எடுக்கும் (தூக்கும்) **அப்பன்!** என்றார்கள்.

(3) ஸாமான்ய குரு ஸ்ரீபகவானின் காட்டுவார். ஸத்குரு ஸ்ரீபகவானாயும் ஆவார். தொழுந்தோறும் காக்கும் தெய்வம்.

குருநாதா! என்றால் அது ஸ்ரீ ஸத்குருவை குறிக்கும்.
குருதேவா! என்றால் அது ஸ்ரீ பகவானையும்! இணைந்த நிலையில், ஸ்ரீ ஸத்குருவை குறிக்கும்.

எல்லாம் நீ குருதேவாவும்! எல்லாமே குருதேவாவும் இயக்கம் அற்ற நிலையில், பர அஸீம பிராணக்கினியாகும்.

எல்லாம் நீயே! என்றால் சர்வார்ப்பண நிலையில் எல்லாம் நீ! எல்லாம் உன்னால்! எல்லாம் உனக்கு

இயக்கத்தின் ஆதாரம் தெய்வம்! ஆகவே தொழும் போது காக்கும் தெய்வம்! என்றார்கள்.

ஸத்குரு ஒருவரே
நிலை கண்டு
ஸ்ரீமகவானாகவும்!
ஸ்ரீ ஸத்குருவாகவும்!
இருக்கவும், இயலுகவும்.
முடியும் என, ஸ்ரீ மஹான்கள்
வாயிலாக அறிகிறோம். ஆனால்
ஸ்ரீ ஸத்குரு / இந்த ரகஸ்யத்தை, சொல்வதானாலும்
சொல்ல முடியாது. சொல்ல இயலாது.

என்ற மூன்றின்! இயக்க நிலையில்!

இறை & குரு / பிரார்த்தனையாலே என,
இம்மூன்றின் விளக்கத்தை, ஸ்ரீ மஹான்களின்
வாக்காக சமர்ப்பிக்கிறோம்.

ஆகவே இங்கு, தொழும் போது காக்கும் தெய்வம்!
என்றும், இயக்கமற்ற பரம் பொருளானது!
இயங்கும் நிலையில், (யோக) மாயாவையும் தரும்!
ஏற்றுக் கொண்டு **தெய்வ** நிலையில் இருந்து
மகிமையாகவும், (யோக) மாயாவை தன் முன், அடக்கிக் கொண்டு **மனதை**
மாயாவில் மயமாகச் செய்து மனதை
அழித்து மனதைக் காக்கும் நிலையில் **குரு** நிலையில் இருந்து மகிமையாகவும்
செய்யும் நிலையில் **இறைபரா** / கருணையாக,
வருவதால் **தொழும்** / போது காக்கும்
தெய்வம்! என்றார்கள் ஸ்ரீ மஹான்கள்.

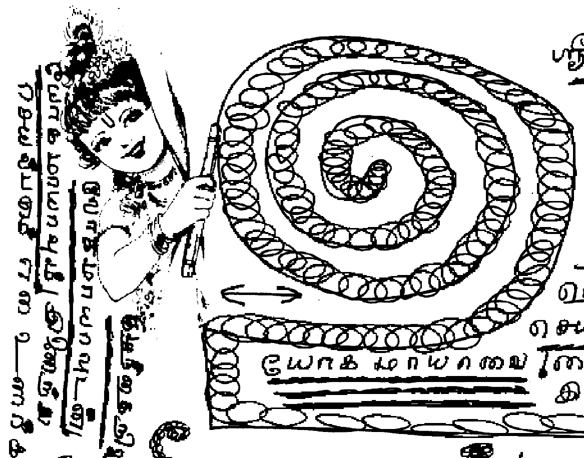

ஸ்ரீ ஸத்குருவை
கை குழந்தை (61)
என உன் குறிப்பில்
இருக்கா என்று,
மனம் கல்லாத்
தனிமையாலே வியாழம்
தெரியாது பாம்போல்
செயலற்ற தன்மையால்,
யோக மாயையை வைத்து நிலைகண்டு
இயக்கம் என உணர்க.

இது **ஸ்ரீபகவானும் பாழும்** ஒன்று
செயலற்றவதாகவே என உணர்க.

(4) ஏழுபார் (கேள்வாம்) **கை** குழந்தை.

கை குழந்தையென குறிப்பிடுவது தவழும் குழந்தை
பயிலும்
ஆகும். நடைபயின்ற குழந்தை அல்ல என உணர்க.

இக்குழந்தைக்கு, வினையின் இயக்கமும் இல்லை.

" மனவித்து நோக்கவும் ".

" விதியின் ஸ்ரீபகவான் அனுகூல
மாயா
இயக்க நிலையில், இருக்கிறான் என உணர்க.

இக்குழந்தையை **ஸ்ரீஸத்குருவை**
சாமான்யனும் தூக்கலாம். பக்தனும் தூக்கலாம்.
ஆத்ம ஞானியும் தூக்கலாம். இங்கு பேதம் இல்லை.

பதம் :- இதுஉலக (62)
நிலையில் தான
தர்மம் செய்யும்
நிலையில் தனக்கு தான்
பங்கிற் கொடுத்து
கொண்டு மானி ஆக்கிவது.

பரமபதம் :- இவன்
மனம் வாங்க கண்டு, அவை
கர்கடினம் இல்லாமல் இயல்பாக இருந்தால், பதமுக்தியை கொடுக்கும் நிலையாகும்.

தூக்கவாம் என்றால் தரிசிக்கவாம் என அறிக.

மேலே கூறிய, மூவரின் நிலை கண்டு; அதாவது

மனம்	அறிவு	பேரறிவு நிலையில்
வாழ்வின் அனுபவம் எது என உணர்ந்த கருணை நிலையில்	பக்தியின் உருக்கம்! ஏக்கம்! பதம் பரமபதம்	முன் ஜன்ம சுகிர்தத்தை அனுசரித்தும், இச் ஜன்ம சாதனையை அனுசரித்தும், இவை இரண்டும் அறியாமல் பிரார்த்தனையால் நம்பிக்கை, நம்பிக்கையால் வைராக்கியம்

மேலே கூறிய இப்படி மூன்றின் நிலையில், அக்குழந்தை செய்வதை எனஸ்ரீமனு நன்கு வாயிலாக அறிகிறேன்.

அக்குழந்தை செய்வதை என்றால் பர நிலையால், யோக மாயாவும்!

பர நிலையில் யோகமாயாவும் இயங்கும் என அறிக.

அவன் அக்குழந்தை நிலைகண்டு சாட்சி ஆகவும்; நிலையில்
சர்வ சாட்சி ஆகவும்; அவன் இருப்பின்

மணிகண்டே (பரமாத்) இருக்கும் என அறிக.

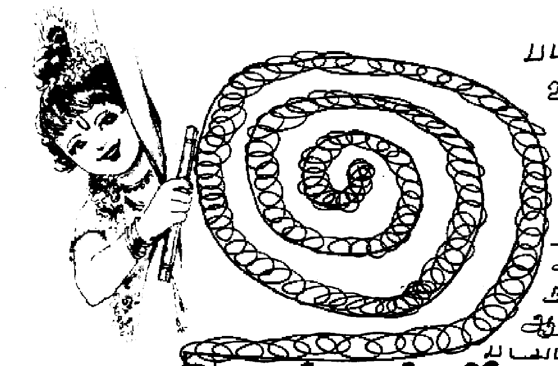

படிப்போ! தொழிலோ!
உன் குடும்பமோ! (66)
பொறுமையாக
வும்! நிதானமாகவும்!
இறைச்சக்தி உணர்வோடும்
உண்மை எண்ணம் இருந்
தால் அங்கு இன்பமெல்லாம்
அணுகாது. ஆனந்தம்
நிறையும். இது சத்தியம்.
ஆத்மம்! அவசரம்!
படபடப்பு வேகத்தையும்!
கடும் எதிர்பார்ப்பு! ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தே
முந்தவேண்டுமென்று! போட்டி & பொறாமை! இவைகள் உன்
பகைவர்களே.

(16) மனதின் புலம்பல்!

மனம்: அறிவின் ஆறுதல்!!!

பாலியத்தில் (படிக்கும் நிலையில்): — **நான்!**

நன்றாக படிப்பேன். சிரத்தையுடன் படிப்பேன். இரவுபகலாக! கண்விழித்து கஷ்டப்பட்டு, படிப்பேன். அப்படி நான் படித்தால்தான், அதிக மார்க் வாங்க முடியும். மார்க் நிறைய வாங்கினால்தான், பெரிய பெரிய பட்டம் பெற முடியும். அப்படி பட்டம் பெற்றால்தான், உயரிய உத்யோகம் கிடைக்கும். அப்படி உத்யோகத்தால், நிறைய சம்பளத்தையும் பெற முடியும். அப்படி பணம் சம்பாதித்தால்தான், என்னை ஊர் உலகம் புகழும். ஊர் உலகம் புகழ்ந்து காட்டும் நிலையில், வாழ்ந்து காட்டுவேன்.

அறிவு: — கொழுந்தே! இப்படி வீணை கற்பனையின் அவசியம் ஏன்? உன் தூலமாகிய வினை உடல், என்ன கர்மாவை ஏற்று வந்ததோ, அதை நீதானே நீ செய்ய முடியும்? உன் வினை உடலுக்குள் யாம் அந்தர்யாமியாக இருக்கிறோமே, அதை ஏன்

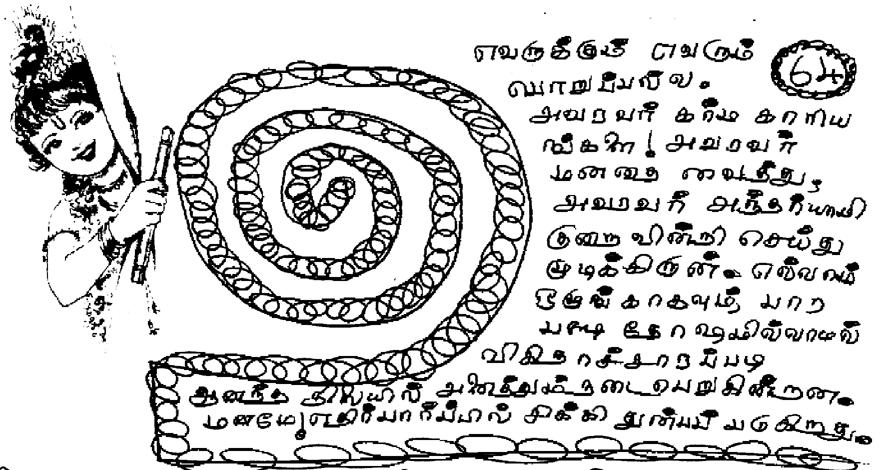

எவருக்கும் எவரும் (64)
பொறுப்பில்லை.
அவரவர் கர்ம காரியங்களை! அவரவர் மனதை வைத்து, அவரவர் அந்தரங்கமாய் குறைவின்றி செய்து முடிக்கின்றனர். எல்லாம் ஒழுங்காகவும் மாறாமலும் நேரந்தவறாமல் விதிகளின்படி ஆனந்த நிலையில் அமைதியடைகின்றனர். மனமே! ஏன் மாறுபட்டு சிக்கித் துன்பப்படுகிறாய்.

நீ உணரவில்லை. எந்நேரமும் நீ செயல் புரிந்தால், உனக்கு உன் (மனக்) கஷ்டமும்! உடல் கஷ்டமும்! தோற்றதே. உன் படிப்போ! உன் உத்யோகமோ! உன் வருமானமோ! உன் வாழ்க்கையோ! உன் விதி உடலில் முன்பே நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஒன்றே. (அங்கு அந்த மனம் இடைமறித்தது)

<u>மனம்</u> :- என் முயற்சி எதுவும் இல்லையா? எல்லாம் முன்னேற்பாடானது என்று, விதியை சுட்டிக்காட்டுகிறாயே? நான் முழு முயற்சியுடன், செயல்பட்டால்தானே, நான் இன்பமாக வாழ முடியும்?

<u>அறிவு</u> :- கொஞ்சம் நில்! உன் முயற்சி, எப்படி இருக்கவேண்டுமென்றால், <u>ஆத்திர</u> <u>அவசர</u> <u>வேகம்</u> இல்லாமல் எண்ணு. எண்ணியதை பேசு. பேசியதை செயல்படுத்து. அப்படி நீ செயல்படும்போது, பதறாத காரியம் சிதறாது! என்ற நிலையில்: உன் <u>விதியின்படி</u>, எண்ணம் வரும். <u>உன் விதியின்படி</u>, வாக்கு வரும். <u>உன் விதியின்படி</u>, உன் உடல் காரியங்களை செய்து முடிக்கும். அப்படி

மனதின் புலப்பம்

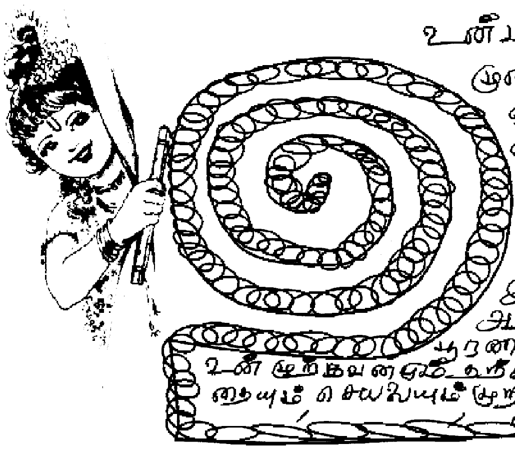

உன்படிப்போ முயற்சியோ
முன்பே நீ ஏற்று (65)
வந்தபடிதான்
முடியும் சற்று பொறுமை
யுடன் கவனித்தால்
எது நடக்கிறதோ? எது
கிடைக்கிறதோ? அதை
இதுவே நம் படிப்பும்
அதன் முயற்சியும் என,
பூரண நிறைவாக ஏற்க முயல்
உன் [illegible] தந்த கர்மாவும் உன் எண்ணத்
தையும் செயலையும் முறியடித்து துக்கத்தை கொடுக்
காது.

அறிவு:- முடியும் காரியங்களை, நீயும் (மனமும்) நாம் எண்ணிய காரியம் இதுதான் என, நிறைவாக ஏற்றுக் கொள்வாய்.

மனம்:- ஐயா! நீ சொல்வது எனக்கு ஏற்புடையதாக இல்லையே. படிப்போ! உத்தியோகமோ! பணமோ! என் வாழ்க்கையோ! நான் முடிவு செய்யாமல், நடப்பதை எப்படி ஏற்க முடியும்? அது சுகமாக அமையாதே.

அறிவு:- ஏ மனமே! நான்தான் செய்கிறேன். என்னால்தான் முடிந்தது. இவை என்னுடையதே என கூறுகிறாயே! உன் இருப்பு எது? உன் செயல் எது? உன் உடைமை எது? சற்று நிதானமாக சொல்லப் பார்ப்போம்?

மனம்:- (பலமாக சிரித்துக் கொண்டே) ஐயா! இது என்ன கேள்வி? அர்த்தமற்ற கேள்வி? (நான்! நான்! என உரிமை கொண்டாடிக் கொண்டே) இதோ நான் இருக்கிறேன். இக்காரியம் என்னால்தான் முடிந்தது. நான் பாடுபட்டு தேடியது அனைத்தும், என்னால் சேர்க்கப்பட்டதே. அவை என்னுடையதே. நான் என்றால் நான் செய்யாமல் எதுவும் இங்கு நடைபெறாது.

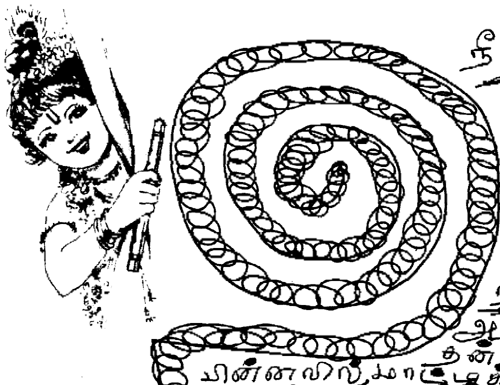

நீயும்! யாமும்! (66)

ஒன்றே ஆனால்
நாமரூபமயக்கத்தில்
எம் இணைப்பின் நாமம்
என்பதை மறந்து உன்
ரூபக்கவலைக்கால்! நான்!
நான்! எனப்புலம்பிப்புலம்பி
அதிலேயே ஊறிப்போன
தன்மையினால் வினையில்
பின்னலில் மாட்டிக்கொண்டாய் எல்லாம் நீ!
என்ற எம்மை உணர்ந்தால் வினை பின்னல் நாசமாகும்.

அறிவு:- குழந்தாய்! மனமே! நான்! நான்! என்று உடலை மார்தட்டி பேசுகிறாயே அவ்வுடலில் மார்பு என்ற உறுப்பில் இதயத்தில், இருப்பது யாம் (அறிவு) என்பதை எப்படி மறந்தாய்?

மனம்:- ஐயா! அப்படியானால் எண்ணுவதும்! பேசுவதும்! செய்வதும் யார்? அது நான்தானே?

அறிவு:- அது நீதான். இதன் காரணம் புறப்பொருள் மோக எழுச்சியால், அந்த நாமரூபசக்தியிலேயே, மயங்கிவிட்டாய். அந்த மயக்கத்தினால், அந்தர்யாமியான, எம்மை மறந்துவிட்டாய். அதாவது, நாமரூப தோற்றத்திலும், அதன் காரிய இன்பத்திலும், மயங்கியதால், ஆனந்தமயமான, எம்மை மறந்துவிட்டாயே. நீ எம் சேய்! யாம் உன் தந்தை! நீயும் யாமும் ஒன்றே.

மனம்:- தாங்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால், உண்மை விளங்குகிறது. நான் எப்படி தாங்களை மறந்தேன்?

அறிவு:- உலகம் எல்லாம், நம்முடையதாக இருக்கும் போது, நான்/என்னுடைய! எனது! என ஏன் அதனையும் உன் தலைபாரமாக (அகங்காரமாக) ஏற்றுக் கொண்டு அல்லலுற வேண்டும்? அகங்காரத்தால் எம்மை மறந்தாய்.

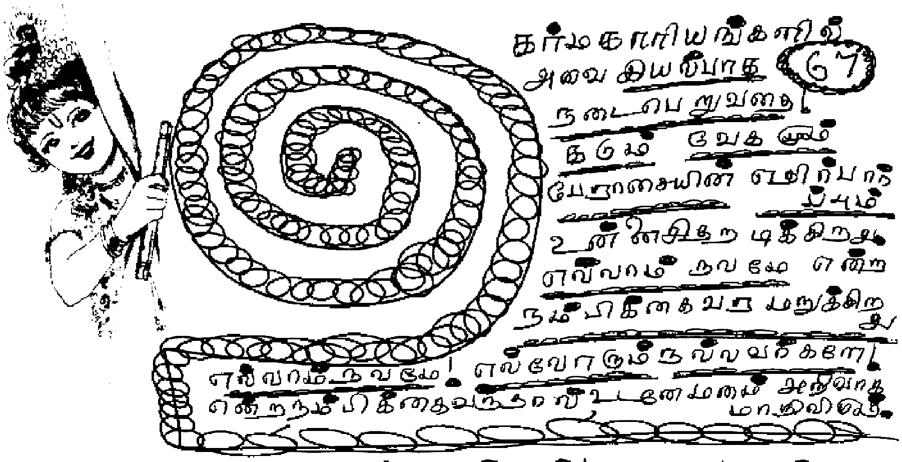

மனம் :- ஐயா! நான்! என்னுடைய! எனது! என்ற எண்ண நிலையில்தான், கர்மாவை செய்ய முடிகிறது. இவைகளை விட்டு விட்டால், கர்மாவை செய்ய முடியாதே என் செய்வோம்?

அறிவு :- உன் கேள்விக்கு பதில் சொல்லப் பார்ப்போம். நீ இங்கிருந்து, உன் வீட்டிற்கு, நடந்து செல்கிறாய். உன் கால்! நடையிலேயே உன் மனக்கவனம் இருக்கிறதா? சந்து பொருத்து! நரம்பு நெளிவு! பாகங்கள்! இவைகளை எப்படி, அனாயசமாக கடந்து நடந்து செல்கிறாய்? (இப்போ உன் மனம் என்னவானது?) அமர்ந்து இயல்பாக சாப்பிடுகிறாய். பொரியல்! கூட்டு ரசம்! மோர்! பாயாசம்! ஊறுகாய்! இவைகளை எப்படி, தேவையானதை எடுத்து சாப்பிட முடிகிறது. (இப்போ உன் மனம் என்னவானது?) இப்படி அனைத்து நிலைகளில், கவனித்து உணர்ந்தால், அங்கும் நீ (மனம்) இருக்கிறாய். ஆனால் கடினமாக இல்லை. இயல்பாக இருக்கிறாய். இப்படி எல்லா நிலைகளிலும் (கர்மாக்களிலும்) இயல்பாகவே இருக்கலாமே. ஏன் பாரமாக ஆக்குகின்றாய்?

மனம் :- அமைதியாகவும்! இயல்பாகவும் இருந்தால், உலகம்! உறவு! சுற்றம்! என்னை மதிக்காதே,

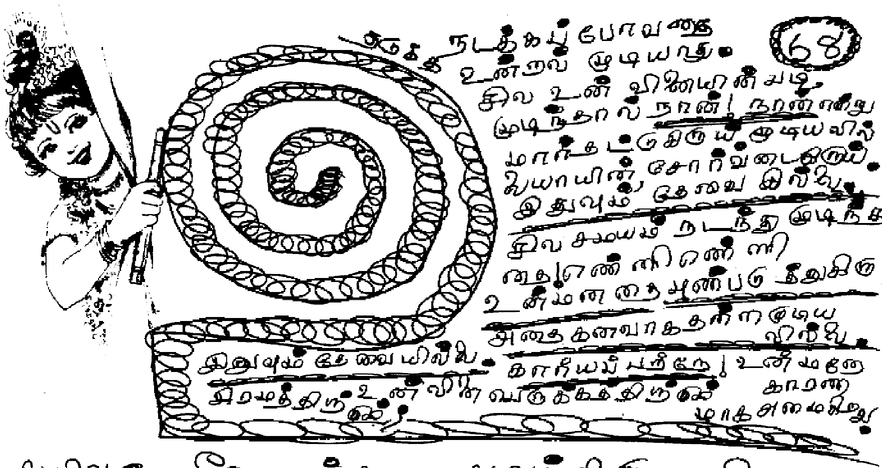

அறிவு :- நீ உனக்காக வாழ்கிறாயா?
உறவு சுற்றத்திற்காக வாழ்கிறாயா?

மனம் :- எமக்காகவே வாழ்கிறோம். ஆனாலும்,
அவர்கள் மதிக்க வேண்டாமா?

அறிவு :- நீ வாழ்ந்தாலும் உன்னை பேசும்.
நீ தாழ்ந்தாலும் உன்னை ஏசும். உன்
குற்றங்களைக் கேட்டு / தேனீயும் உவகையும்
உறவையும் மற. உன் கருக்கவனத்தில் /
யாரும் நீயும் / ஒன்றே என உணர்ந்து,
இந்த இல்லாத உவகை இல்லையெனவே தான்.

மனம் :- நடைமுறையும் காரியங்களும் பற்றும்
வரக் காரணம் என்ன?

அறிவு :- அக்காரியப் பற்றே காரணம் ஆகும்.

மனம் :- காரியம் பிடிப்பு இல்லாமல், அக்
காரியம் எப்படி செய்வது?

அறிவு :- நடைமுறையும் காரியத்தை எண்ணிச்
செய். முடிவு எதுவோ, அதை அப்படியே நடக்கும்
என ஏற்றுக் கொள்.

மனம் :- அதை எப்படி ஏற்க முடியும்? எண்ணியது
நடைபெறவில்லையானால், ஏமாற்றம் தானே?
அந்த ஏமாற்றமே மனக் கஷ்டம் தானே?

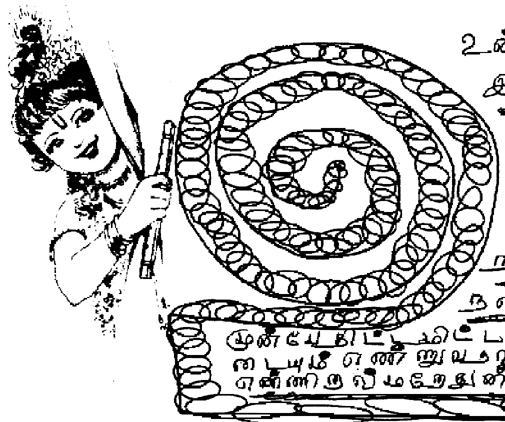

உன் கனவில் நடைபெறும்
இன்பமோ! துன்பமோ!
விழித்தவுடன்
இது கனவு!
என தெளிவது போல்,
உன் விதியின்படி முன்
நடைபெற்றதோ! இப்போது
நடைபெறுகிறதோ! இது
முன்பே திட்டமிட்ட காரியமாகும். இவ்விரண்
டையும் எண்ணுவதால் எப்பயனும் இல்லை.
எண்ணி இருப்பது மனதே துன்பம். எல்லாம் நலமே என நீ
ஆனந்தம்.

69

அறிவு:- அப்படி உன் மனம்! கஷ்டம் (அறிவாள்)
வருவதைவ், என்னமயன்? நடந்தது
முடிந்தது தானே? அதை மாற்ற வோ!
கூட்டவோ! குறைக்கவோ! முடியுமா?
அதை எண்ணுவதால், மனமாறுமே தானே?
மன அமைதிதானே? அங்கே எல்லோரும்,
இணைந்தால், அது ஆனந்தமானதே?

மனம்:- நந்தவனத்தால்! தாங்குமா யாருமே!
இணைவது எப்படி?

அறிவு:- உடல்! உலகு! உறவு! சுற்றம்!
யாவும் ஓர் திட்டமிட்ட காரியமே! அங்கு
உன்னை அறுத்தாமல் நான்! எனதாக பாராட்டாமல்
(உன் நடைமுறையும்) அனைத்து காரியங்களையும், சிறு பொறுமையுடன்
நிதானத்துடனும்! வேகதாபம் இல்லாமல், ஓர்
கருவியாக இருந்து, செயல்பட்டால் உன் உடல்
ஓர் கருவியாக இயங்கும். அங்கு மனமாகிய நீ!
எம்மோடு இணைந்து, அறிவாகி விடுவாய்.

மனம்:- காரியத்தை எண்ணாதே செய்! என்றும்,
முடிவை, அப்படியே நடைமுறையில் ஏற்றுக் கொள் என்றும்;
இது எப்படி சாத்தியமாகும்? அப்படித்தான் முடிய
வேண்டும். என்று, எண்ணத்துடன் செயல்படும்போது, அக்
காரியம்! மாறுபட்டால் ஏற்கும் திறன் எப்படி வரும்?

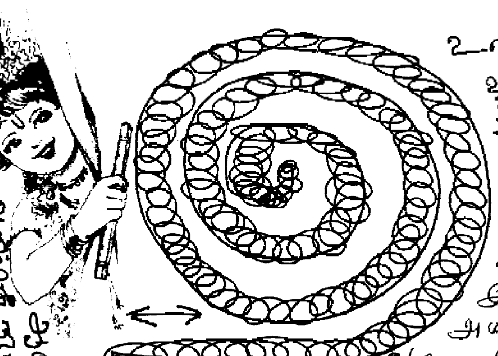

உண்மையாகவே இன்பம் உண்டு என்றால், உன் கடைசி காலம் வரை இருக்க வேண்டும். உண்மையாகவே துன்பம் உண்டு என்றால் உன் கடைசி காலம் வரை இருக்க வேண்டும். அப்படி அவை இரண்டும் இருப்பதில்லை.

70

அவை இரண்டும், கனவின் காட்சி என, நடந்து முடிந்து, அவை இல்லாமல் அழிந்து விடுகிறது. ஆகவே அவைகளை மறந்துவிடு.

அறிவு:- ஓ மனமே! இதை இப்படி உணர்வாயாக. நீ எண்ணியபடி நடைபெற்ற, இன்பகாரியமும்! உன் எண்ணத்திற்கு மாறாக நடைபெறும் பெரும் பேரிழப்பும்! (துன்பகாரியமும்) இவ்விரண்டுமே சிவமணியே! ஸ்ரீருநானோ! நான் உன் மனதில் தோன்றும் ஒரு கனவின் காட்சி என, மறைந்து விடுகிறதல்லவா? உன் மனதின் நிலையே, நினைப்பும் & மறப்பும் தானே உன் வடிவம்! இது உனக்கு பெரிய காரியமில்லையே.

மனம்:- என் உடன் பிறந்தவர்களும், என் முடன் பணிபுரிபவர்களும், உம் (நம்) நிலையில் செயல் புரிந்தால், அவர்களுடன் ஒத்துப் போக முடியாதே.

அறிவு:- அந்தகவலை உனக்கு ஏன்? இதைக் கவனி! அவர்கள் தாவம் கர்மா சம்பந்தம்; அந்த கர்மா உன்னுடையதல்ல. அதை இயக்குவது மாயை! அவர்கள் காரிய எண்ணமாகும். அக்காரியமும் உன்னுடையதல்ல. அவர்கள் கர்மாவும்! அவர்கள் மனமும்! பின்னால் பிள்ளைகளே, அவர்கள் காரியமாகும். ஆனால் அவ்விரண்டின் சாட்சி (அந்தர்யாமி)யும்! உன் சாட்சியாகிய, அந்தர்யாமியாகிய, அறிவும் இவ்விரண்டும் ஒன்றுதானே? அவர்கள் தனி செயல் காரியம் இவைகளை நீ மறந்தால் அந்த அறிவும்! உன் அறிவும் ஒன்றாகி விடுமே.

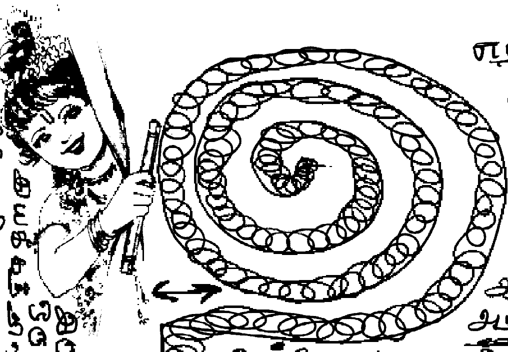

ஜோதிமணியின் வினையும்!
மனமே! உன் 71
வினையும் மனமே
எவரவர்க்குடைய
வினை மனமே ஒன்றாகு,
எல்லாம் வெவ் வேறானதே
ஆனால் அவைகள் யாவும்
அந்தர்யாமியாகிய அறிவு
ஒன்றே. ஆகவே பிற ஜீவன் செயல் [illegible]
மனதில் இருப்பில் எல்லாம் ஒருவனே ஒன்று
என அறிந்தையும் ஐக்கியப்படுத்து
இங்கு, பொறுமைதான் உன் சாதனையாகும்.
இங்கு நீ ஒன்றும் கற்பனை / இன்மையே உன் சாதனையாகும்.
இங்கு அவனும் நானும் / ஒன்றே என உணர்வதே "
அவையறியும் இயல்பெது ஒருவனே / என " "
இயக்க நிலையில் இரண்டுபட்டால் அது துவைதம்.
" " ஒருவனே என உணர்ந்தால் விசிஷ்டாத்
இவை எல்லாம் பதுமைகளாக வேண்டும் [illegible] வைதம்.
இயக்கம் என்றால், அது மாயாவும் / மனமும்
இணைந்து செயல்பட்டு, விளையாடுகிறது என்று உணர்.
காட்சி தோற்றும் வரை / விகார காட்சி வேண்டாம்.
விவகார பிரச்சினையும் வேண்டாம். [illegible]
சர்வார்ப்பணம் / ஒன்றே வேயே, காட்சிகள் மறையும்.
எக்காட்சியிலும், பற்றும் வேண்டாம்.
சந்தேக பயம் வேண்டாம். காட்சி நிலையில்,
எல்லோரும் நல்லவர்களே / என எண்ணுவாயாக.
நடப்பதெல்லாம் நலமே / என உணர்வாயாக.
நாம் ஆணுமல்ல. பெண்ணுமல்ல. இயக்கமுமல்ல.
ஸத்வத்தின் இயக்க அறிவே என உணர்.
குணத்ததின் இயக்கமற்ற நிலையில் எல்லாம்
ஒன்றே / அதுமண்ணாகிய பரமே! மாறாகிய நாமே!
அதுவே நாம்! நாமே அது! என பேருணர்வோடிரு.
என்றும் அறிவு. அம்மனதின் காரணமும் அதுவும்
அறிவாகி மன் மோறியாகிக்கலந்து கரைந்துமயமாகி விட்டது.
இருப்பது ஒன்றே.
நடப்பது நலமே.
[illegible] பாபா.

அன்பின் குடில்
எல்லாம் நீ!
Abode of Love
You Are Everything!